

LAPORAN HAK ASASI MANUSIA MALAYSIA 2014

Laporan Amalan Hak Asasi Manusia Malaysia 2014

Jabatan Negara Amerika Syarikat • Biro Demokrasi, Hak Asasi Manusia dan Buruh

Dikeluarkan pada 25 Jun, 2015

RINGKASAN EKSEKUTIF

Malaysia adalah sebuah negara raja berperlembagaan persekutuan. Ia mempunyai sistem parlimen kerajaan yang dipilih melalui pilihan raya berkala, pilihan raya pelbagai parti dan diketuai oleh seorang Perdana Menteri. Yang di-Pertuan Agong ialah ketua negara dan berfungsi lebih untuk peranan dalam acara istiadat; Yang di-Pertuan Agong digilirkan dalam kalangan sembilan orang Sultan atau Raja setiap lima tahun. Pertubuhan Kebangsaan Melayu Bersatu (UMNO), bersama gabungan parti politik yang dikenali sebagai Barisan Nasional (BN), telah memegang tumpuk kuasa sejak kemerdekaan pada 1957. Pada pilihan raya umum bulan Mei 2013, BN hilang undi popular kepada pakatan pembangkang tetapi dipilih semula berdasarkan sistem pemenang kerusi terbanyak (sistem *first-past-the-post*). Pembangkang dan pertubuhan masyarakat civil mendakwa berlaku penyelewengan pilihan raya dan kelemahan sistemik terhadap parti pembangkang kerana kekurangan akses media dan kawasan gerimander yang memihak kepada parti pemerintah. Pihak berkuasa ada masanya gagal untuk mengekalkan kawalan yang berkesan ke atas pasukan keselamatan.

Masalah hak asasi manusia yang paling ketara termasuklah sekatan yang dikenakan terhadap kebebasan bersuara – termasuk bercakap, berhimpun, berpersatuhan, dan media. Apa yang menjadi keimbangan khusus ialah siasatan hasutan dan tuduhan terhadap puluhan penentang, dan pendakwaan bermotifkan politik yang berterusan terhadap pemimpin pakatan pembangkang Datuk Seri Anwar Ibrahim. Sekatan ke atas kebebasan beragama juga menjadi keimbangan utama -- termasuk larangan terhadap kumpulan agama, sekatan ke atas penyebaran agama lain, dan larangan ke atas kebebasan untuk menukar agama seseorang.

Masalah hak asasi manusia termasuk kematian semasa penangkapan polis dan semasa dalam tahanan polis; undang-undang yang membenarkan penahanan tanpa bicara; hukuman sebat sebagai satu bentuk hukuman yang dikenakan oleh mahkamah jenayah dan mahkamah syariah; korupsi pegawai kerajaan;

keganasan dan diskriminasi terhadap wanita; diskriminasi terhadap golongan lesbian, gay, biseksual dan transgender (LGBT); dan sekatan ke atas hak pendatang, termasuk pekerja asing, pelarian, dan mangsa pemerdagangan orang. Dasar kerajaan yang sudah lama diamalkan memberi keutamaan kepada orang Melayu dalam banyak bidang. Kerajaan mengehadkan aktiviti kesatuan dan perundingan kolektif, dan dasar kerajaan mewujudkan kelemahan dan memburukkan masalah buruh dan buruh paksa kanak-kanak, terutamanya bagi pekerja asing.

Kerajaan menangkap dan mendakwa sesetengah pegawai yang terlibat dalam rasuah, penyalahgunaan jawatan, dan pencabulan hak asasi manusia. Namun kumpulan masyarakat civil mendakwa pesalah yang dibebaskan sewenang-wenangnya masih berterusan.

Seksyen 1. Penghormatan terhadap Integriti Orang, Termasuk Kebebasan daripada:

a. Pengambilan Nyawa Secara Sewenang-Wenangnya atau Haram

Terdapat laporan kerajaan atau ejennya melakukan pembunuhan sewenang-wenangnya atau menyalahi undang-undang. Dalam laporan 2014 tentang salah guna kuasa polis dan akauntabiliti di negara ini, Human Rights Watch memetik statistik kerajaan yang menunjukkan 231 kematian dalam tahanan dari 2000 hingga bulan Mei 2013, manakala dari 2007 hingga bulan Ogos 2012, polis menembak dan membunuh 298 orang.

Sebuah pertubuhan bukan kerajaan (NGO) melaporkan polis menggunakan kekerasan sehingga menyebabkan kematian 49 orang pada 2012. Menteri Dalam Negeri Datuk Seri Zahid Hamidi mengumumkan bahawa penggunaan kekerasan polis menyebabkan 124 kematian dari 2009 hingga Ogos 2013.

Media sering menggunakan naratif biasa untuk menggambarkan pertembungan ini: Seorang suspek ditahan oleh polis dan kemudian cuba menyerang; polis membunuh suspek untuk mempertahankan diri; dan polis menemui bukti kegiatan jenayah pada mayat suspek. Kumpulan hak asasi manusia tempatan mengatakan pihak berkuasa menggunakan naratif ini untuk mewajarkan kematian ketika dalam penangkapan atau tahanan polis.

Pada 8 Ogos, Mahkamah Rayuan sebulat suara mengekalkan keputusan mahkamah yang lebih rendah bahawa Ketua Polis Negara, Khalid Abu Bakar, dan pegawai polis yang lain memikul tanggungjawab atas kematian A. Kugan, pada 2009 dan seterusnya menyembunyikan kebenaran tentang kematianya. Khalid,

yang tidak hadir pada masa kematian Kugan tetapi didapati bersalah menyembunyikan kebenaran, kekal dalam kedudukannya dan tidak menghadapi tindakan berdisiplin atas tindakannya.

Pada 4 September, Mahkamah Tinggi menganugerahkan RM300,000 kepada mangsa yang ditembak polis secara "menyalahi undang-undang dan tidak wajar" pada 2009. Pegawai polis yang bertanggungjawab tidak langsung menghadapi tuduhan jenayah.

b. Kehilangan

Tiada sebarang laporan tentang kehilangan bermotifkan politik.

c. Seksaan dan Layanan atau Hukuman Lain yang Kejam, Tidak Berperikemanusiaan atau Menjatuhkan Maruah

Tiada undang-undang khusus melarang penyeksaan; namun, undang-undang yang melarang "melakukan kecederaan parah" merangkumi penyeksaan. Lebih daripada 60 kesalahan boleh dikenakan hukuman sebat, dan hakim secara rutin memasukkan sebat sebagai hukuman terhadap jenayah culik, rogol, rompakan, pemilikan dadah, jenayah pecah amanah, penyeludupan rakyat asing, dan kesalahan imigresen.

Undang-undang sivil dan jenayah mengecualikan orang tua lebih 50 tahun dan semua wanita daripada hukuman sebat. Kanak-kanak lelaki yang berumur antara 10 dan 18 tahun boleh disebat 10 kali dengan "rotan yang ringan." Kerajaan mendedahkan dalam surat kepada ahli parliment yang pihak berkuasa telah menyebat 8,451 tahanan (5,968 rakyat asing dan 2,483 rakyat Malaysia) pada 2013.

Undang-undang syariah di beberapa negeri - iaitu undang-undang yang mentadbir isu keluarga dan jenayah tertentu dalam Islam dan yang terpakai hanya untuk orang Islam - juga menggunakan hukuman sebat bagi kesalahan tertentu. Wanita tidak dikecualikan daripada hukuman sebat di bawah undang-undang syariah, dan mahkamah belum menyelesaikan masalah yang melibatkan konflik antara perlembagaan, kanun keseksaan, dan undang-undang syariah.

Keadaan Penjara dan Pusat Tahanan

Keadaan di penjara adalah sangat teruk. Beberapa banduan dan tahanan meninggal dunia, termasuk semasa di dalam sel tahanan polis.

Keadaan fizikal: Penjara yang sesak, terutama di kemudahan yang berhampiran dengan bandar besar, masih merupakan satu masalah yang serius. Pada Oktober 2013, Kementerian Dalam Negeri melaporkan bahawa penjara di dalam negara menampung 39,740 banduan dalam kemudahan yang direka untuk menampung 32,000 orang. Menurut Pusat Kajian Penjara Antarabangsa, pada pertengahan 2012 penghuni

penjara terdiri daripada 5.8 peratus wanita dan 2.2 peratus juvana daripada jumlah keseluruhan. Pihak berkuasa biasanya menahan lelaki berasingan daripada wanita, juvana berasingan daripada orang dewasa, dan tahanan praperbicaraan berasingan daripada banduan yang disabitkan bersalah. Penjara menyediakan air bersih.

Sesetengah banduan dan tahanan mati ketika dalam tahanan polis. Enam kematian awal tahun menyemarakkan semula panggilan bagi penubuhan sebuah suruhanjaya salah laku polis. Kerajaan dan polis menentang idea itu, dan tidak ada langkah untuk mewujudkan suruhanjaya seperti itu.

Pada 8 Mac, seorang lelaki meninggal dunia sehari selepas dihantar ke penjara dari penjara polis. Keluarganya mendakwa dia kesihatannya baik ketika dia ditangkap dan terdapat kesan lebam pada muka dan tangan apabila mereka mengenal pasti mayatnya. Polis mendakwa jangkitan dada menyebabkan kematian itu.

Pentadbiran: NGO menganggap penyimpanan rekod tentang tahanan mencukupi.

Pihak berkuasa tidak menggunakan cara alternatif untuk memenjarakan pesalah yang ditangkap bukan atas kesalahan keganasan. Banduan dan tahanan dibenarkan dilawati pada waktu yang ditetapkan. Banduan dan tahanan juga diberikan kebebasan mengamalkan agama dengan syarat amalan agama itu bukan berasal daripada salah satu kumpulan Islam yang diharamkan oleh kerajaan sebagai "sesat." Undang-undang tidak menyediakan proses bagi tahanan untuk mengemukakan aduan kepada pihak berkuasa kehakiman, tetapi ia membenarkan hakim melawat penjara untuk memeriksa keadaan dan bertanya kepada tahanan dan pegawai penjara tentang keadaan penjara. Suruhanjaya Hak Asasi Manusia Malaysia (SUHAKAM) berfungsi sebagai *ombudsman* de facto kerajaan yang menyiasat dakwaan pencabulan hak asasi manusia dalam sistem penjara. Pihak berkuasa umumnya menganggap komunikasi antara peguam dan pelanggannya sebagai sulit dan rahsia.

Pemantauan Bebas: Pihak Berkuasa biasanya tidak membenarkan NGO dan media untuk memantau keadaan penjara. Kerajaan menyediakan akses tetap ke Jawatankuasa Palang Merah Antarabangsa dan pegawai SUHAKAM berdasarkan kes demi kes.

Pesuruhjaya Tinggi PBB bagi Pelarian (UNHCR) mempunyai akses ke pelarian berdaftar, pemohon suaka, dan orang tidak berdaftar yang dibimbangkan yang mungkin mempunyai tuntutan untuk suaka dan status pelarian dan ditahan di pusat tahanan imigresen dan penjara. Menurut UNHCR pada bulan Oktober, terdapat 148,940 orang yang dibimbangkan, dengan 137,777 berasal dari Myanmar. Sehingga 30 September, UNHCR berjaya menempatkan semula 8,693 pelarian.

d. Penangkapan atau Penahanan Sewenang-wenang

Polis boleh menahan mereka yang disyaki atas jenayah keganasan atau keselamatan negara sehingga 28 hari. Selepas itu tertuduh mesti didakwa atau dilepaskan. Selain itu, beberapa pemerhati mengkritik peruntukan lain yang membolehkan identiti saksi dirahsiakan (menghalang pemeriksaan balas saksi) dan membenarkan tertuduh ditahan selepas pembebasan jika pendakwa memutuskan untuk membuat rayuan.

Undang-undang membenarkan penahanan penyiasatan untuk mencegah suspek jenayah daripada melarikan diri atau memusnahkan bukti semasa penyiasatan. Selain itu, pihak berkuasa boleh menggunakan penahanan tanpa perbicaraan bagi orang berdaftar tertentu yang disyaki terlibat dalam jenayah terancang atau sebelum ini disabitkan dengan jenayah yang melibatkan ketidakjujuran atau keganasan. Pada bulan September polis mendedahkan mereka telah menahan tiga orang, termasuk seorang rakyat Filipina, sejak 22 Julai, kerana didakwa terbabit dalam Tentera Kesultanan Sulu, sebuah kumpulan yang mendakwa negeri Sabah sebagai sebahagian daripada empayarnya.

Penyiasatan ke atas penggunaan kekerasan yang membawa maut terhadap seorang pegawai penguatkuasaan undang-undang berlaku hanya jika Peguam Negara memulakan siasatan, atau jika beliau meluluskan permohonan untuk penyiasatan oleh ahli keluarga si mati. Apabila Peguam Negara mengarahkan inkues, mahkamah koroner bersidang dan dibuka kepada orang ramai. Dalam kes ini mahkamah biasanya mengeluarkan satu keputusan terbuka, yang bermaksud tiada keputusan dicapai dan tiada tindakan lanjut diambil terhadap polis.

Polis boleh menahan pengedar dadah yang disyaki tanpa perbicaraan sehingga 39 hari sebelum Menteri Dalam Negeri diminta mengeluarkan perintah tahanan. Sebaik saja Kementerian mengeluarkan perintah tahanan tersebut, tahanan berhak mendapat perbicaraan di mahkamah yang mempunyai kuasa untuk mengeluarkan perintah pembebasan tahanan. Pihak berkuasa boleh menahan orang yang disyaki tanpa didakwa selama dua tahun berturut-turut dengan semakan dibuat oleh sebuah lembaga penasihat yang nasihatnya boleh mempengaruhi menteri. Polis kadangkala menahan pengedar dadah yang disyaki di bawah akta ini setelah keputusan untuk tidak meneruskan dakwaan rasmi. Undang-undang imigresen membenarkan pihak berkuasa untuk menangkap dan menahan bukan warganegara selama 30 hari sementara menunggu keputusan dihantar pulang.

Di bawah terma undang-undang antipemerdagangan kerajaan, mangsa pemerdagangan asing yang disahkan di bawah perintah perlindungan dipaksa tinggal di negara ini semasa prosiding mahkamah kes mereka, dan ditahan dalam kemudahan kerajaan dalam jangka masa perbicaraan terhadap pemerdagang mereka.

Peranan Polis dan Jentera Keselamatan

Kira-kira 102,000 anggota pasukan Polis Diraja Malaysia melaporkan diri kepada Menteri Dalam Negeri. Ketua Polis Negara bertanggungjawab terhadap pengurusan dan pentadbiran angkatan polis. Pegawai penguatkuasaan agama negeri mempunyai kuasa untuk menemani pihak polis melakukan serbuan atau membuat serbuan di premis persendirian dan awam untuk menguatkuasakan undang-undang syariah, termasuk larangan tidak memakai pakaian tak senonoh, pengambilan alkohol, penjualan buku yang diharamkan, atau berdua-duaan dengan orang yang berlainan jantina. Pihak berkuasa agama di negeri ini mentadbir undang-undang syariah dan keluarga menerusi Mahkamah Syariah yang mempunyai bidang kuasa atas semua umat Islam. Kementerian Dalam Negeri juga mengawasi Ikatan Relawan Rakyat (RELA), sebuah pertubuhan separa tentera sukarela awam. NGO tetap menyuarakan kebimbangan bahawa latihan yang tidak mencukupi untuk ahli RELA menyebabkan mereka kurang bersedia untuk melaksanakan tugas mereka. Penyalahgunaan kuasa oleh RELA yang dilaporkan termasuklah memeras ugut, mencuri, mencuri barang di rumah dan mengambil barang di kediaman pelarian. Namun laporan penyalahgunaan kurang sedikit berbanding tahun sebelumnya.

Pihak kerajaan mempunyai beberapa mekanisme untuk menyiasat dan menghukum salah guna dan rasuah, dan SUHAKAM memainkan peranan dalam menyiasat pelanggaran yang didakwa dilakukan oleh pasukan keselamatan. NGO dan media melaporkan bahawa walaupun terdapat siasatan dalam beberapa kejadian, pasukan keselamatan sering bertindak dengan sewenang-wenangnya.

Pegawai polis tertakluk pada perbicaraan oleh mahkamah jenayah dan sivil. Perwakilan polis melaporkan terdapat tindakan disiplin terhadap pegawai polis dan hukuman termasuk penggantungan, pemecatan, dan penurunan pangkat. Kumpulan masyarakat civil memperbaharui panggilan mereka agar parlimen menyelia suruhanjaya bebas aduan dan salah laku polis. Latihan polis memasukkan kesedaran hak asasi manusia dalam kursusnya. SUHAKAM juga menjalankan latihan hak asasi manusia dan bengkel untuk polis dan pegawai penjara.

Prosedur Penangkapan dan Layanan Tahanan

Undang-undang membenarkan pihak polis untuk menangkap dan menahan individu atas beberapa kesalahan tanpa waran untuk masa yang terhad. Walaupun polis secara umumnya mematuhi peruntukan ini, NGO melaporkan amalan polis melepaskan suspek, kemudian menahan kembali mereka dengan cepat dan meletakkan mereka dalam tahanan untuk penyiasatan berterusan. Beberapa NGO menegaskan pendekatan polis "tangkap dulu, siasat kemudian" berlaku secara meluas, terutama dalam kes yang

melibatkan tuduhan jenayah terrorisme. Mengikut undang-undang seorang individu yang ditangkap mempunyai hak untuk dimaklumkan sebab dia ditahan oleh polis yang melakukan tangkapan.

Ikat jamin lazimnya dibenarkan bagi mereka yang dituduh melakukan jenayah yang tidak dikenakan hukuman penjara seumur hidup atau mati. Jumlah ikat jamin, dan sama ada ikat jamin dibenarkan ataupun tidak, akan ditentukan atas budi bicara hakim. Mereka yang diberikan jaminan biasanya dikehendaki menyerahkan pasportnya kepada mahkamah.

Pihak polis mesti memaklumkan tahanan yang mereka boleh menghubungi ahli keluarga dan meminta nasihat peguam pilihan mereka. Namun, Polis sering menafikan tahanan akses ke khidmat peguam dan menyatakan suspek tanpa membenarkan akses ke peguam. Polis mewajarkan amalan ini sebagai perlu untuk menghalang gangguan terhadap siasatan yang sedang dijalankan, dan keputusan hakim biasanya menyokong amalan ini. Dalam sesetengah keadaan agensi penguatkuasaan undang-undang tidak mengizinkan akses kepada ahli keluarga dengan segera.

Undang-undang membenarkan penahanan saksi material dalam kes jenayah jika orang itu berkemungkinan akan melarikan diri.

Penangkapan Sewenang-wenang: Antara Januari hingga 20 Ogos, polis menahan 1,581 orang kerana memiliki dadah dan menahan 7,303 lagi selepas mereka didapati positif dadah.

Tahanan Praperbicaraan: Mahkamah yang sesak dan kekurangan kakitangan kerap mengakibatkan penahanan sebelum perbicaraan yang panjang, kadang-kadang berlangsung beberapa tahun. Pusat Kajian Penjara Antarabangsa melaporkan bahawa pada pertengahan 2012, tahanan praperbicaraan merangkumi 21.6 peratus daripada jumlah populasi banduan.

Penahanan Pencari Suaka Ditolak atau Orang Tanpa Kerakyatan: Seorang rakyat Sri Lanka pencari suaka meninggal dunia akibat leptospirosis di Hospital Seremban selepas dia jatuh sakit ketika berada di Pusat Tahanan Imigresen Lenggeng.

e. Penafian Perbicaraan Awam yang Adil

Tiga artikel perlembagaan menyediakan asas bagi suatu penghakiman bebas. Namun peruntukan perlembagaan yang lain, undang-undang yang menyekat semakan penghakiman, dan faktor tambahan mengehadkan kebebasan kehakiman dan mengukuhkan pengaruh eksekutif ke atas sistem kehakiman.

Anggota Majlis Peguam, wakil NGO, dan pemerhati lain menyatakan kebimbangan yang serius tentang pembatasan kebebasan kehakiman yang ketara dengan memberi contoh sejumlah kes berprofil tinggi

dengan keputusan yang dibuat secara sewenang-wenangnya, pendakwaan selektif, dan layanan istimewa terhadap sesetengah litigan dan peguam.

Pada 7 Mac, Mahkamah Rayuan membatalkan keputusan 2012 yang melepaskan pemimpin pembangkang Anwar Ibrahim atas tuduhan bermotifkan politik kerana terlibat dalam liwat secara rela pada 2008.

Seluruh prosedur adalah luar biasa cepatnya, dengan keputusan yang disampaikan sebelum hari penamaan calon bagi pilihan raya kecil yang Anwar dijadualkan bertanding, sekali gus menghilangkan kelayakan beliau.

Prosedur Perbicaraan

Common law Inggeris adalah asas pada sistem undang-undang sivil. Perlembagaan menyatakan bahawa semua orang adalah sama rata di sisi undang-undang dan berhak mendapat perlindungan undang-undang yang sama rata. Defendan dianggap tidak bersalah sehingga dibuktikan bersalah. Perbicaraan adalah terbuka kepada orang awam, walaupun hakim boleh memerintahkan sekatan ke atas liputan akhbar. Juri tidak digunakan. Defendan mempunyai hak untuk mendapat peguam atas pembiayaan awam jika menghadapi tuduhan yang boleh membawa hukuman mati dan boleh memohon untuk mendapatkan peguam bela awam dalam kes tertentu yang lain.

Menurut Majlis Peguam, defendan umumnya mempunyai masa dan kemudahan yang mencukupi untuk menyediakan pembelaan jika mereka mempunyai cara untuk melantik peguam peribadi. Jika tidak, defendan perlu bergantung pada bantuan guaman dan jumlah masa untuk membuat persediaan untuk perbicaraan mengikut budi bicara hakim. Peraturan bukti diguna pakai secara ketat di mahkamah. Namun, kerajaan tidak konsisten menyediakan bukti yang ada kepada pihak pembelaan.

Defendan diberi peluang untuk berdepan dengan saksi yang menentang mereka serta memperkenalkan saksi serta bukti bagi pihak mereka, walaupun hakim kadangkala tidak membenarkan testimoni saksi. Defendan boleh membuat kenyataan bertulis kepada agensi penyiasatan sebelum perbicaraan dimulakan. Penemuan praperbicaraan yang terhad dalam kes jenayah menghalang kemampuan defendan untuk membela diri. Peguam mesti memohon perintah mahkamah untuk mendapatkan dokumen yang dilindungi di bawah undang-undang rahsia rasmi.

Defendan boleh merayu keputusan mahkamah di mahkamah yang lebih tinggi, tetapi hanya jika rayuan itu menimbulkan persoalan undang-undang atau jika keadaan yang ketara menimbulkan keraguan yang munasabah mengenai sabitan atau hukuman. Majlis Peguam mendakwa sekatan ini adalah berlebihan.

Banyak pertubuhan NGO mengadu bahawa wanita tidak menerima layanan yang adil daripada mahkamah syariah, khususnya dalam hal perceraian dan hak penjagaan anak.

Tahanan Politik dan Banduan

Pada 19 September, pihak berkuasa menjatuhkan hukuman satu tahun penjara ke atas aktivis propembangkang Adam Adli kerana menghasut, berdasarkan komen yang dibuatnya yang mengadu tentang keputusan pilihan raya 2013 dan mempersoalkan kesahihan kerajaan. Juga pada bulan September, pihak berkuasa mendapati aktivis pelajar Muhammad Safwan Anang bersalah atas tuduhan hasutan yang sama yang berpunca daripada peristiwa pasca pilihan raya yang sama dan menjatuhkan hukuman penjara 10 bulan. Pada akhir tahun, kedua-dua mereka kekal bebas dengan ikat jamin sementara menunggu rayuan. Sekurang-kurangnya 12 pemimpin pembangkang lain, ahli akademik, dan wartawan sedang menunggu perbicaraan atas dakwaan hasutan terhadap kerajaan, roayti, dan pentadbiran keadilan.

Prosedur Kehakiman Sivil dan Remedi

Kerajaan dan pegawai kerajaan boleh didakwa di mahkamah atas kesalahan mencabul hak asasi manusia. Struktur kehakiman sivil adalah sama dengan mahkamah jenayah. Kes tertunggak yang banyak kerap kali mengakibatkan kelewatan mahkamah memperuntukkan relief bagi plaintiff sivil. Mahkamah semakin menggalakkan penggunaan pengantaraan dan timbang tara untuk mempercepat penyelesaian.

f. Gangguan Sewenang-wenang Terhadap Privasi, Keluarga, Tempat Kediaman, atau Surat Menyurat

Undang-undang melarang gangguan sewenang-wenangnya terhadap hak privasi. Namun, pihak berkuasa mencabul hak privasi rakyat dalam sesetengah kes. Peruntukan tertentu membenarkan pihak polis memasuki dan menggeledah tanpa waran rumah orang yang disyaki mengancam keselamatan negara. Polis juga boleh merampas bukti di bawah peruntukan ini. Polis menggunakan kuasa undang-undang ini untuk menggeledah rumah dan pejabat; merampas komputer, buku, dan dokumen; memantau perbualan; dan menahan seseorang tanpa waran. Pihak kerajaan memantau Internet dan mengancam akan menahan seseorang yang menghantar bahan yang dianggap oleh kerajaan sebagai mengancam ketenteraman atau keselamatan awam.

Pihak berkuasa Islam boleh memasuki premis persendirian tanpa waran jika mereka berpendapat bahawa tindakan pantas perlu untuk menangkap orang Islam yang disyaki terlibat dalam kesalahan seperti berjudi, minum arak, dan berzina.

Kerajaan mengharamkan keahlian dalam parti politik dan organisasi yang tidak berdaftar.

Kerajaan tidak mengiktiraf perkahwinan antara orang Islam dan bukan Islam dan menganggap kanak-kanak yang lahir daripada perkahwinan itu tidak sah.

Seksyen 2. Penghormatan terhadap Kebebasan Sivil, Termasuk:

a. Kebebasan Bersuara dan Kebebasan Akhbar

Perlembagaan memperuntukkan kebebasan bersuara dan akhbar, walaupun kerajaan mengehadkan kebebasan menyuarakan pendapat dan menakut-nakutkan wartawan dan orang ramai agar mereka mengamalkan penapisan sendiri. Wakil kerajaan menggunakan alasan menyekat media untuk memelihara Islam dan kedudukan istimewa orang Melayu, melindungi keselamatan negara, ketenteraman awam, dan hubungan baik dengan negara lain.

Kebebasan Bersuara: Perlembagaan memperuntukkan bahawa undang-undang boleh mengenakan sekatan ke atas kebebasan bersuara "demi kepentingan keselamatan Persekutuan ... [atau] ketenteraman awam." Undang-undang melarang hasutan – komen terbuka mengenai isu-isu yang dianggap sensitif, seperti hal berkaitan bangsa dan agama atau kritikan terhadap kerajaan, raja, atau sultan yang memerintah. Dakwaan hasutan selalunya berpunca dari komen yang tidak berkaitan dengan hal ini, terutamanya oleh pemimpin pembangkang yang vokal. Kumpulan masyarakat civil mendakwa kerajaan gagal untuk menyiasat dan mendakwa kenyataan "hasutan" serupa yang dibuat oleh individu prokerajaan atau pro-Melayu. Undang-undang juga mengehadkan kebebasan bersuara dengan menjadikan fitnah satu kesalahan dan mengawal kaedah percetakan dan penerbitan.

Kerajaan akan bertindak balas terhadap orang yang mengkritiknya. Walaupun berjanji untuk memansuhkan undang-undang era kolonial melarang hasutan pada 2012, pentadbiran Perdana Menteri Datuk Seri Najib Razak mendakwa sekurang-kurangnya 12 pemimpin wakil rakyat pembangkang dan pengkritik kerajaan yang lain atas dakwaan hasutan dan secara terbuka mengumumkan bahawa mereka sedang menyiasat sekurang-kurangnya 10 lagi, terutamanya pada enam bulan terakhir. Perdana Menteri Najib secara rasmi menarik balik janjinya untuk memansuhkan undang-undang hasutan dalam ucapan 27 November. Sebaliknya, beliau mengumumkan rancangan untuk mengekalkan undang-undang itu dan meluaskannya untuk merangkumi kenyataan mengecam Islam atau agama lain, dan kenyataan yang menyokong pemisahan di negeri Malaysia Timur, iaitu Sabah dan Sarawak di pulau Borneo.

Pada bulan Mac ahli parlimen pembangkang dari Parti Keadilan Rakyat (PKR), Tian Chua, dituduh mencadangkan keganasan pemisah di negeri Sabah adalah sebahagian daripada konspirasi UMNO. Pada

bulan April, Ahli Parlimen pembangkang Teresa Kok dari Parti Tindakan Demokratik (DAP) didakwa kerana menghasilkan video sindiran Tahun Baru Cina yang didakwa menghina Islam dan kerajaan. Pada bulan Jun ahli parlimen pembangkang dari Parti Islam Se-Malaysia didakwa kerana mengkritik Majlis Agama Islam Selangor. Pada bulan Ogos seorang wakil rakyat DAP di Pulau Pinang didakwa kerana menghina parti pemerintah UMNO, manakala ahli Parlimen PKR yang juga seorang peguam yang mewakili Anwar Ibrahim dalam kes liwat rayuan kedua itu didakwa secara terbuka mengulangi hujah pembelaan bahawa pegawai kerajaan membuat konspirasi untuk memerangkap Anwar.

Kebebasan Akhbar: Parti politik dan individu yang dikaitkan dengan parti pemerintah yang memiliki atau mengawal majoriti saham dalam hampir semua media cetak dan penyiaran, kebanyakan akhbar ini secara giat prokerajaan dalam laporan mereka. Media dalam talian lebih bebas dalam pemilikan mereka dan dalam pelaporan mereka tetapi sering menjadi sasaran tindakan undang-undang.

Kerajaan mengenakan kawalan ke atas kandungan berita, terhadap kedua-dua media cetak dan penyiaran, menghukum penerbit "berita yang berniat jahat" dan mengharamkan, menyekat, dan mengehadkan penerbitan yang dianggap boleh mengancam ketenteraman awam, moral, atau keselamatan negara. Kerajaan mempunyai kuasa untuk menggantung penerbitan atas sebab ini, dan mengekalkan kawalan yang berkesan ke atas proses pelesenan. Kerajaan terus menafikan lesen percetakan untuk saluran berita dalam talian Malaysiakini, walaupun keputusan mahkamah 2012 mendapati kerajaan melebihi had bidang kuasanya. *The Heat*, sebuah majalah berita mingguan yang lesennya telah digantung pada Disember 2013 kerana cerita muka depannya yang mengkritik Perdana Menteri dan isteri, dibenarkan untuk meneruskan penerbitan pada akhir bulan Januari.

Media dalam talian kadangkala dihalang daripada membuat liputan sidang akhbar kerajaan.

Keganasan dan Gangguan: Wartawan mengalami gangguan dan ugutan kerana laporan mereka. Pada bulan Jun, Perdana Menteri Najib dan UMNO memfailkan saman terhadap Malaysiakini, dengan mendakwa komen bahagian portal itu bersifat "fitnah dan hasutan." Kes ini masih belum selesai pada akhir tahun ini.

Pada bulan Ogos sebuah syarikat yang berkaitan dengan UMNO memfailkan saman RM100 juta terhadap akhbar harian kewangan *The Edge*, dan menuntut akhbar itu mendedahkan sumber cerita tentang syarikat. Syarikat itu berhujah bahawa undang-undang tidak melindungi sumber wartawan dan bahawa mahkamah boleh memaksa mereka untuk mendedahkan sumber. Keputusan mahkamah pada 2013, bagaimanapun, memutuskan memihak kepada wartawan dalam kes yang sama, dengan memetik mengekalkan sumber yang tak dikenali demi kepentingan awam. Kes *Edge* masih tertunggak pada akhir tahun.

Penapisan atau Sekatan Kandungan: Kerajaan menyekat pihak media, terutamanya media cetak dan penyiaran. Selain mengawal kandungan berita dengan mengharamkan atau menyekat penerbitan yang dianggap boleh mengancam ketenteraman awam, moral atau keselamatan negara, kerajaan membuat dakwaan terhadap wartawan kerana "berita yang berniat jahat," tetapi kurang atau tidak mengambil tindakan terhadap mereka yang mengasari wartawan, dan mengehadkan pengedaran beberapa penerbitan. Permit diperlukan untuk memiliki mesin cetak, dan pencetak biasanya enggan mencetak penerbitan yang mengkritik kerajaan kerana takut dikenakan tindakan balas. Dasar ini, bersama-sama dengan undang-undang mencegah fitnah, menghalang kewartawanan yang bebas atau yang bersifat penyiasatan dan mengakibatkan penapisan sendiri yang meluas.

Walaupun terdapat sekatan ini, penerbitan parti pembangkang, kumpulan tindakan sosial, kesatuan, laman berita Internet, dan kumpulan persendirian yang lain giat membuat liputan parti pembangkang dan sering kali menerbitkan pandangan yang mengkritik dasar kerajaan. Media dan blog dalam talian memberikan pandangan dan melaporkan berita yang tidak dipaparkan dalam akhbar arus perdana, walaupun audiens mereka sebahagian besarnya terhad kepada orang yang tinggal di kawasan bandar, yang merupakan 73 peratus daripada jumlah penduduk.

Kerajaan kadangkala menapis majalah asing, surat khabar asing, dan rancangan televisyen dari sumber luar negara, biasanya kerana kandungan seksual.

Stesen radio dan televisyen juga mengalami sekatan sebagaimana media cetak dan kebanyakannya disokong kerajaan. Berita dalam forum tentang pembangkang itu terhad dan berat sebelah. Stesen televisyen menapis siaran program masing-masing selaras dengan garis panduan kerajaan.

Kerajaan umumnya akan menyekat komen atau penerbitan, termasuk buku, jika dianggap boleh menjelaskan keharmonian antara kaum atau agama. Pada 23 Jun, mahkamah tertinggi di negara ini mengekalkan pengharaman akhbar Gereja Katolik *The Herald* daripada menggunakan perkataan "Allah" yang dilihat oleh kerajaan sebagai eksklusif untuk orang Islam.

Kementerian Dalam Negeri mengekalkan senarai 1,535 buku diharamkan, 18 daripadanya telah ditambah pada tahun ini.

Undang-undang Libel/Keselamatan Negara: Undang-undang termasuk seksyen tentang fitnah sivil dan jenayah. Jenayah fitnah boleh dijatuhkan dengan hukuman maksimum penjara dua tahun, denda, atau kedua-duanya sekali. Kerajaan menggunakan undang-undang ini, bersama-sama dengan peruntukan terhadap hasutan, untuk menghukum dan menyekat penerbitan bahan yang mengkritik pegawai dan dasar kerajaan.

Kesan Badan Bukan Kerajaan: NGO prokerajaan berusaha untuk mengehadkan kebebasan bersuara melalui aduan jenayah. Pada bulan September beberapa NGO membuat laporan polis terhadap Malaysiakini dan wartawan berhubung satu artikel yang mendakwa ahli kabinet negeri Pulau Pinang telah dilayan dengan buruk semasa dia ditangkap dan disoal siasat. Polis mendakwa wartawan dengan hasutan.

Kebebasan Internet

Kerajaan secara keseluruhannya mengekalkan dasar akses terbuka dan kebebasan Internet, tetapi pihak berkuasa memantau Internet untuk e-mel dan blog yang dianggap mengancam keselamatan atau ketenteraman awam.

Kerajaan memberi amaran kepada pengguna Internet untuk mengelakkan daripada kandungan yang menyinggung perasaan atau lucah dan perkara sensitif seperti agama dan bangsa. Pada bulan Ogos, kerajaan mengumumkan yang ia sedang menilai keperluan untuk mengharamkan akses ke Facebook berikut kejadian "penyalahgunaan" di laman media sosial. Pada bulan Disember, Menteri Komunikasi dan Multimedia Datuk Seri Shabery Cheek berkata kerajaan sedang menimbangkan cara untuk mendaftar dan mengenal pasti pengguna media sosial dengan mudah untuk memudahkan pengumpulan bukti hasutan atau jenayah lain.

Pihak berkuasa semakin kerap menggunakan undang-undang yang melarang hasutan untuk mendakwa pandangan yang menentang dalam talian. Pada bulan Ogos polis menyiasat seorang pelajar berusia 17 tahun untuk mengklik butang "Suka" pada laman Facebook bertajuk "We Love Israel." Pada bulan yang sama, pengguna Twitter didenda RM10, 000 kerana mempersoalkan keperluan untuk monarki.

Undang-undang fitnah jenayah membawa pada berlakunya penapisan sendiri oleh sumber kandungan Internet tempatan seperti penulis blog, penyedia berita, dan aktivis NGO.

Undang-undang mewajibkan penyedia Internet tertentu dan perkhidmatan rangkaian lain untuk mendapatkan lesen serta membenarkan hukuman dikenakan terhadap pemilik sesebuah laman web atau blog kerana membenarkan penerbitan kandungan kaum, agama, atau politik yang bersifat ofensif. Dengan menganggap pengguna yang menyiaran kandungan sebagai penerbit, kerajaan meletakkan beban pembuktian kepada pengguna dalam kes ini. NGO dan orang ramai mengkritik undang-undang ini, dengan menyatakan ia boleh menyebabkan penapisan sendiri disebabkan oleh keimbangan liabiliti.

Menurut Bank Dunia, kira-kira 17 juta orang (67 peratus penduduk) menggunakan Internet.

Kebebasan Akademik dan Acara Kebudayaan

Kerajaan mengenakan beberapa sekatan ke atas kebebasan akademik, terutamanya yang melibatkan pandangan politik yang tidak dibenarkan, dan menguatkuaskan sekatan ke atas guru dan pelajar yang menyuarakan pandangan yang bertentangan. Kerajaan mewajibkan semua kakitangan kerajaan, ahli fakulti universiti, dan pelajar menandatangani ikrar kesetiaan kepada raja dan kerajaan. Pemimpin pembangkang dan aktivis hak asasi manusia mendakwa kerajaan menggunakan ikrar kesetiaan ini untuk mengekang kegiatan politik dalam kalangan kumpulan ini.

Walaupun ahli fakulti kadangkala mengkritik kerajaan, ahli akademik universiti awam mengamalkan penapisan sendiri kerana kemajuan kerjaya dan pembiayaan mereka bergantung pada kerajaan. Penapisan sendiri berlaku juga dalam kalangan ahli akademik di institusi swasta, yang didorong oleh kebimbangan yang kerajaan mungkin membatakan lesen institusi mereka. Undang-undang mengenakan sekatan terhadap persatuan pelajar dan aktiviti politik pelajar dan ahli fakulti. Undang-undang yang melarang hasutan juga boleh digunakan untuk mengehadkan kebebasan akademik.

Kerajaan kerap menapis filem, mengedit keluar kata-kata kotor, ciuman, adegan seks, dan kebogelan. Kerajaan juga menapis filem untuk kandungan politik dan keagamaan. Filem dalam bahasa Ibrani, Yiddish, atau dari Israel tidak dibenarkan untuk ditayangkan di pawagam. Pada bulan Mac, Kerajaan mengharamkan filem *Noah*, yang dianggap tidak Islamik kerana menggambarkan seorang nabi, yang melanggar peraturan Islam. Walaupun kerajaan membenarkan filem asing di festival filem tempatan, ia menapis kandungan seksual dengan menutup skrin sehingga adegan berkenaan berakhir. Peraturan penapisan media melarang filem dan lagu yang menggalakkan penerimaan golongan gay.

Pada bulan Mac pihak berkuasa mendakwa Kassim Ahmad, seorang bekas aktivis politik dan sosial yang berusia 80 tahun, kerana "menghina Islam dan tidak mematuhi arahan pihak berkuasa agama" selepas beliau mengkritik pihak berkuasa agama, dengan melabelkan mereka sebagai "kasta paderi" dalam sebuah forum awam. Kassim Ahmad meminta dibicarakan di mahkamah sivil dan bukannya mahkamah syariah. Permohonannya masih tertunggak pada akhir tahun.

Pada bulan Julai, Universiti Malaya memecat pengarah Pusat bagi Demokrasi dan Pilihan Raya. Banyak laporan mendakwa penamatian itu disebabkan oleh rasa tidak puas hati kerajaan terhadap penemuan pusat mengundi itu, yang dilihat sebagai berat sebelah tidak menyokong parti pemerintah. Pada bulan Ogos kerajaan mendakwa Azmi Sharom, seorang profesor undang-undang di universiti yang sama, dengan dakwaan hasutan atas dakwaan dia tentang "perjumpaan rahsia" parti pemerintah yang membawa pada perubahan kontroversi dalam kerajaan negeri Perak 2009 adalah tidak sah. Pada bulan Mei, universiti yang sama mengancam untuk mengambil tindakan tatatertib terhadap enam pelajar yang melancarkan

bantahan semasa sesi perjumpaan tidak formal town hall dengan Presiden Obama, tetapi kerajaan tidak meneruskan perkara itu.

b. Kebebasan Berhimpun Secara Aman dan Berpersatuan

Perlembagaan memperuntukkan kebebasan berhimpun dan berpersatuan tetapi membenarkan sekatan yang difikirkan perlu atau suai demi kepentingan keselamatan, dan ketenteraman awam, atau (dalam hal persatuan) moral.

Kebebasan Berhimpun

Perlembagaan menyatakan bahawa semua rakyat mempunyai "hak untuk berhimpun secara aman tanpa senjata." Walau bagaimanapun, beberapa undang-undang mengehadkan hak ini. Mereka yang mahu berkumpul tidak perlu mendapatkan permit untuk perhimpunan. Walau bagaimanapun, pihak polis sering kali meletakkan sekatan masa, tempat, dan cara terhadap hak untuk berhimpun. Pihak berkuasa umumnya mengharamkan demonstrasi jalanan, dan polis sering berhadapan dengan demonstrasi awam persatuan sivil dan pembangkang dengan meriam air, gas pemedih mata, dan penangkapan besar-besaran. Bantahan yang dianggap boleh diterima oleh kerajaan biasanya diteruskan tanpa gangguan. Sebagai contoh, satu perhimpunan 2 Ogos untuk menyokong rakyat Palestin yang diadakan di tengah-tengah Kuala Lumpur dan dihadiri oleh beribu-ribu orang diteruskan dengan kehadiran polis yang sedikit.

Pada 25 April, Mahkamah Rayuan menolak tuduhan terhadap anggota Dewan Undangan Negeri Selangor yang juga merupakan pengajur bantahan mempertikaikan keputusan pilihan raya umum 2013 di negara ini, dengan mendapat undang-undang yang mewajibkan rakyat untuk memberikan notis 10 hari kepada pihak berkuasa sebelum bantahan tidak mengikut perlembagaan. Peguam Negara memfailkan semula dakwaan sama terhadap individu yang sama bagi kesalahan yang sama dua minggu kemudian. Beliau telah dibebaskan sekali lagi pada bulan November.

Kebebasan Berpersatuan

Perlembagaan memperuntukkan hak berpersatuan, tetapi kerajaan mengenakan syarat yang ketat terhadap hak ini, dan statut tertentu mengehadkan kebebasan ini. Mengikut undang-undang, hanya pertubuhan berdaftar yang dianggotai tujuh atau lebih sahaja boleh berfungsi secara sah. Pendaftar Pertubuhan sering kali menahan mendaftarkan organisasi yang dianggap terutamanya tidak mesra kepada kerajaan atau mengenakan syarat untuk membenarkan sesebuah pertubuhan didaftarkan. Pada akhir tahun, pihak kerajaan tidak bertindak atas permohonan 2010 yang dibuat parti pembangkang di parliment untuk

mendaftarkan Pakatan Rakyat sebagai sebuah perikatan. Kerajaan boleh membatalkan pendaftaran sesuatu koperasi berdaftar atas pelanggaran undang-undang yang mengawal persatuan.

Undang-undang melarang pelajar yang memegang jawatan politik daripada menjalankan aktiviti parti politik di kampus, dan universiti akan mengharamkan mana-mana organisasi yang dianggap "tidak sesuai demi kepentingan dan kesejahteraan pelajar atau universiti." Pelajar juga dilarang daripada "menyatakan sokongan atau simpati" terhadap persatuan atau organisasi yang menyalahi undang-undang.

Beberapa organisasi hak asasi manusia dan masyarakat civil mengalami kesukaran mendapatkan pengiktirafan sebagai NGO; Oleh itu, sesetengah NGO didaftarkan sebagai syarikat dan ini telah menimbulkan masalah undang-undang dan birokrasi dari segi pungutan derma bagi membiayai aktiviti mereka. Pihak berkuasa sering kali menyebut ketiadaan pendaftaran sebagai alasan untuk mengambil tindakan terhadap pertubuhan. Menteri Dalam Negeri Zahid secara terbuka berikrar untuk menyekat pendaftaran Negara-Ku, sebuah perikatan antiperkauman. Sesetengah NGO juga melaporkan pihak kerajaan memantau aktiviti mereka.

c. Kebebasan Agama

Lihat Laporan Kebebasan Beragama Antarabangsa Jabatan Negara A.S. di www.state.gov/religiousfreedomreport/.

d. Kebebasan Bergerak, Orang Buangan Dalam Negara, Perlindungan Pelarian, dan Orang Tak Bernegara

Perlembagaan memperuntukkan kebebasan untuk bergerak dalam negara, perjalanan ke negara luar, penghijrahan, dan penghantaran balik. Kerajaan umumnya menghormati hak-hak ini, walaupun ada beberapa sekatan, terutamanya berkenaan dengan negeri di timur Malaysia iaitu Sabah dan Sarawak. Pihak kerajaan umumnya bekerjasama dengan UNHCR. Pihak kerajaan umumnya tidak menghalang NGO kemanusiaan lain dalam memberikan perlindungan dan bantuan kepada orang buangan dalam negara, pelarian, pelarian yang kembali, pencari suaka, orang tanpa kerakyatan, dan orang lain yang dibimbangkan. UNHCR juga melaporkan tiga ketibaan bot seramai 299 orang, kebanyakannya Rohingya dari utara Burma.

Pergerakan dalam negara: Selaras dengan perjanjian 1963 yang menggabungkan Sabah dan Sarawak ke dalam Malaysia, negeri timur ini mengawal imigresen yang masuk ke kawasan mereka dan mewajibkan rakyat dari Semenanjung Malaysia dan orang asing menggunakan pasport atau kad pengenalan negara untuk masuk. Pemimpin pembangkang negara yang dipilih terus dinafikan dari masuk ke negeri di

Malaysia Timur. Pada 25 Mac, kerajaan negeri Sarawak menghalang Setiausaha Agung PKR Saifuddin Nasution, Pengarah Strategi PKR Rafizi Ramli dan Naib Presiden Tian Chua daripada memasuki negeri itu untuk berkempen dalam pilihan raya kecil.

Perjalanan Luar Negara: Pada akhir 2012, kerajaan melonggarkan sekatan atas perjalanan ke Israel. Walaupun perjalanan ke negara itu masih tertakluk pada kelulusan dan terhad untuk tujuan keagamaan, kerajaan menarik balik kuota sebelum ini yang dikuatkuaskan dan membuang had terhadap umur, kekerapan lawatan, dan saiz kumpulan perjalanan.

Perlindungan Pelarian

Akses ke Suaka: Undang-undang negara tidak memberikan peruntukan bagi status suaka atau pelarian, tetapi secara amalannya kerajaan bekerja rapat dengan UNHCR. Kerajaan tidak menyediakan perlindungan undang-undang terhadap tindakan mengusir atau menghantar balik pelarian ke negara di mana nyawa atau kebebasan mereka boleh diancam disebabkan ras, agama, kewarganegaraan, keahlian mereka dalam kumpulan sosial tertentu, atau pendapat politik. Pada masa yang sama, kerajaan umumnya bekerjasama dengan UNHCR dan kadangkala melaporkan orang yang berpotensi menjadi kebimbangan kepada UNHCR.

Refoulement: Pertubuhan hak asasi manusia SUARAM menggesa kerajaan supaya tidak mengusir 155 orang Uighur tanpa proses pengadilan, yang mana 76 orang daripada mereka adalah kanak-kanak, yang ditahan pada bulan Oktober. UNHCR juga melaporkan kerajaan mengusir seorang rakyat China dan empat rakyat Sri Lanka.

Penganiayaan Pelarian: Kerajaan kadangkala menahan pencari suaka, sama ada dalam penjara polis atau di pusat tahanan imigresen, sehingga UNHCR menentukan niat jujur pencari suaka. NGO tempatan dan antarabangsa menganggarkan sebahagian besar daripada 17 pusat tahanan imigresen di negara ini berada pada atau di luar keupayaan, dan sesetengah tahanan ditahan selama satu tahun atau lebih. Namun, pada bulan Januari, Menteri Dalam Negeri Zahid mempertahankan keupayaan pusat tahanan imigresen, dengan berkata pusat tahanan boleh menampung 50,000 orang. Pada November 2013 Timbalan Menteri Dalam Negeri mengumumkan di Parlimen bahawa tahanan ditahan selama maksimum tiga bulan. Bilangan yang ditahan di pusat ini tidak boleh didapati secara umum.

NGO dan pertubuhan antarabangsa yang terlibat dengan pekerja asing dan pelarian membuat dakwaan yang boleh dipercayai tentang kesesakan penjara, makanan dan pakaian yang tidak mencukupi, kekurangan akses ke air bersih, kekurangan rawatan perubatan, sanitasi yang tidak baik, dan kekurangan di tempat tidur. Sebuah NGO yang mempunyai akses ke pusat tahanan mendakwa keadaan ini dan

kekurangan pemeriksaan serta rawatan perubatan memudahkan penyebaran penyakit dan menyumbang kepada kematian. NGO menyediakan kebanyakan penjagaan dan rawatan perubatan di pusat tahanan. UNHCR melaporkan tiga kematian pelarian atau pemohon suaka pada tahun ini.

Pekerjaan: Walaupun pelarian berdaftar tidak sah dibenarkan bekerja, kerajaan biasanya tidak menganggu mereka melakukan kerja tidak tetap. Namun, UNHCR melaporkan terdapat beberapa kes kerajaan membuat pertuduhan terhadap majikan kerana mengambil pelarian bekerja. Pada tahun ini terdapat pengumuman rasmi mengenai perbincangan mengenai membenarkan pelarian bekerja; perbincangan itu berterusan dalam media.

Akses ke Perkhidmatan Asas: Bagi mereka yang mempunyai kad UNHCR, kerajaan menyediakan akses ke penjagaan kesihatan untuk pelarian pada kadar diskaun rakyat asing, tetapi tidak kepada pencari suaka. NGO menjalankan klinik bergerak, tetapi agak terbatas. Pelarian tidak mempunyai akses ke sistem pendidikan awam. Akses ke pendidikan untuk pelarian terhad kepada NGO dan sekolah komuniti yang dikendalikan oleh etnik, dan UNHCR menganggarkan bahawa sehingga bulan Oktober, tidak lebih daripada 35 peratus kanak-kanak pelarian pergi ke sekolah. Kekurangan sumber dan guru yang berkelayakan mengehadkan peluang bagi kebanyakan kanak-kanak yang boleh bersekolah. Kakitangan UNHCR melakukan banyak lawatan ke pelbagai penjara dan pusat tahanan imigresen untuk memberikan kaunseling, sokongan, dan wakil undang-undang untuk pelarian.

Orang Tanpa Kerakyatan

UNHCR dianggarkan terdapat kira-kira 125,000 orang tanpa kerakyatan di negara ini, 40 peratus daripada mereka adalah kanak-kanak. Pegawai Jabatan Pendaftaran Negara menyatakan bahawa mereka tidak menyimpan rekod orang tanpa kerakyatan.

Tabung Kanak-kanak Pertubuhan Bangsa-bangsa Bersatu (UNICEF) berkata kempen MyDaftar kerajaan untuk menangani orang tanpa kerakyatan yang berleluasa dalam kalangan etnik minoriti di negara ini sebelum pilihan raya kebangsaan 2013, menangani masalah itu tetapi menambah bahawa kerajaan perlu memperluaskan skop program ini. Beberapa NGO tempatan dan SUHAKAM membuat kajian, mengendalikan bengkel, dan menjalankan kempen kesedaran orang ramai tentang masalah kanak-kanak tanpa kerakyatan.

Selalunya, wanita asing mungkin layak untuk status penduduk tetap selepas lima tahun berkahwin dengan warganegara (10 tahun bagi lelaki asing). Selepas dua tahun mendapat status penduduk tetap, mereka boleh memohon untuk menjadi warganegara. Sementara menunggu status pemastautin tetap, pasangan rakyat asing biasanya diberikan visa yang membolehkan mereka tinggal lama secara sah di negara ini.

Satu kumpulan tempatan yang penyokong pekerja asing melaporkan bahawa dalam tempoh lima atau enam tahun yang lalu, proses ini bertambah baik termasuk masa menunggu yang lebih pendek dalam memproses petisyen penduduk tetap dan visa. Walaupun undang-undang kewarganegaraan di negara ini tidak secara terang-terangan melakukan diskriminasi terhadap kaum atau agama, terdapat persepsi bahawa orang Islam mendapat keutamaan. Sebagai contoh, terdapat dakwaan yang sudah lama dibuat bahawa kerajaan memberi kerakyatan kepada orang Islam Filipina yang berhijrah ke negeri Sabah untuk mengubah demografi agama dan politik Sabah. Pada bulan Disember hasil siasatan kerajaan terhadap dakwaan itu mengesahkan kebanyakan syak wasangka ini. Pelarian berada dalam keadaan tidak menguntungkan kerana mereka sering kali tidak dapat menyediakan dokumen sah untuk membuktikan kewarganegaraan di negara asal mereka.

Pihak berkuasa menganggap anak yang dilahirkan di luar nikah dengan wanita rakyat asing mewarisi kewarganegaraan ibu mereka. Kelahiran itu boleh didaftarkan hanya jika si ibu mengemukakan bukti kewarganegaraan, dan ini mewujudkan risiko rakyat tanpa warganegara kerana ramai wanita asing tidak dapat mengemukakan pasport atau bukti lain. Menurut UNHCR, pelarian atau pemohon suaka selalunya tidak mempunyai bukti sah kewarganegaraan. Dalam kes ini, kewarganegaraan kanak-kanak itu disenaraikan sebagai "tidak diketahui" pada sijil kelahiran mereka. UNHCR menganggap masalah ini meluas.

Walaupun kanak-kanak lahir di negara ini daripada ibu pendatang haram yang berkahwin dengan lelaki rakyat Malaysia layak mendapat kewarganegaraan, si ibu mungkin mengalami kesukaran mendaftarkan perkahwinan itu dan seterusnya kewarganegaraan kanak-kanak itu kerana ketidakupayaan untuk mengemukakan pasport atau pengenalan dokumen yang sah. Sesetengah pemerhati menyatakan bahawa kanak-kanak yang dilahirkan oleh pelarian dan pencari suaka beragama Islam selalunya lebih mudah mendapat kewarganegaraan daripada pelarian dan pencari suaka bukan Islam. Untuk pelarian yang berkahwin secara Islam, pemerhati mendakwa dokumen UNHCR atau dokumentasi lain boleh diterima sebagai ganti pasport.

Individu tanpa bukti kewarganegaraan tidak dapat menghadiri sekolah, akses ke perkhidmatan kerajaan seperti penjagaan kesihatan yang lebih murah, atau memiliki hartanah sendiri. UNHCR boleh menyediakan pendaftaran kelahiran atau dokumentasi lain dalam sesetengah kes.

Mengikut undang-undang, sesiapa yang memasuki negara tanpa dokumen yang wajar dianggap pendatang haram dan menghadapi hukuman penjara mandatori maksimum lima tahun, denda tidak melebihi RM10,000, atau kedua-duanya, dan wajib disebat tidak melebihi enam sebatan.

Seksyen 3. Menghormati Hak Politik: Hak Rakyat Untuk Menukar Kerajaan

Undang-undang memperuntukkan kuasa kepada rakyat untuk menukar kerajaan secara aman dan rakyat melaksanakan kuasa ini melalui pilihan raya berkala berdasarkan hak mengundi umum. Namun, parti yang memerintah dalam kerajaan tidak pernah berubah sejak 1957. Walaupun umumnya jumlah undi dikira dengan tepat, terdapat ketaksekataan yang menjelaskan keadilan pilihan raya. Perlembagaan tidak mengehadkan perbezaan dalam saiz kawasan pilihan raya di setiap daerah, dan setiap bahagian pilihan raya, tidak kira penduduk, diwakili oleh satu kerusi parlimen. Bilangan penduduk di daerah pilihan raya berbeza-beza, dengan daerah luar bandar umumnya lebih kecil daripada penduduk kawasan bandar. Sebagai contoh, daerah luar bandar di Igan mempunyai 18,000 pengundi berdaftar dengan seorang wakil, manakala daerah bandar Kapar mempunyai lebih daripada 144,000 pengundi berdaftar dengan seorang wakil. Peraturan ini mempunyai kesan terlebih diwakili untuk undi luar bandar, yang diberi mandat oleh perlembagaan sebagai sebahagian daripada perjanjian untuk negeri Sabah dan Sarawak menyertai Persekutuan Malaysia pada 1963.

Pilihan Raya dan Penyertaan Politik

Pilihan Raya Terkini: Isu terlebih diwakili memberi kesan pada pilihan raya pada 2013, apabila kerajaan memenangi 133 daripada 222 kerusi, dengan banyak kemenangan datang dari kawasan luar bandar. Parti pembangkang memenangi 52 peratus undi popular tetapi gagal mendapat majoriti di Parlimen.

Pada bulan Mac, gabungan reformasi pilihan raya Bersih mengeluarkan satu laporan dengan memetik Suruhanjaya Pilihan Raya yang tidak bebas sebagai masalah utama dan menegaskan bahawa sistem pilihan raya gagal untuk memenuhi standard antarabangsa dalam banyak aspek.

Masyarakat awam dan pemerhati pilihan raya memerhatikan dengan dekat semakan peta kawasan pilihan raya akan datang yang dijangka menjelang akhir tahun ini, dan bersedia untuk mencabar Suruhanjaya Pilihan Raya tentang amalan persempadanan semula kawasan dan salah pembahagian pilihan raya yang memihak kepada parti pemerintah.

Walaupun menguasai sokongan majoriti badan perundangan negeri di Selangor, Sultan Selangor enggan melantik Presiden PKR Datuk Seri Dr. Wan Azizah Wan Ismail sebagai Ketua Menteri, dengan melantik timbalannya, dan ini menimbulkan kebimbangan dalam kalangan masyarakat awam tentang pengasingan kuasa dalam sistem pemerintahan raja berperlembagaan.

Parti Politik dan Penyertaan Politik: Parti pembangkang tidak mampu bersaing secara adil dengan perikatan BN yang dipimpin UMNO dan tertakluk pada sekatan dan campur tangan luar. Kekurangan

akses yang sama ke media adalah satu masalah yang serius kepada pembangkang dalam pilihan raya kebangsaan. Berita tentang pembangkang terhad dan dilaporkan dengan cara berat sebelah dalam media cetak dan penyiaran. Suruhanjaya Pilihan Raya berada di bawah bidang kuasa Jabatan Perdana Menteri, pemimpin pembangkang menyatakan ini sebagai bukti yang ia tidak bebas.

Usaha kerajaan negeri yang diterajui pembangkang untuk mencabar pengharaman 1965 ke atas pilihan raya peringkat tempatan dan perbandaran masih tidak berjaya. Pada bulan Ogos, Mahkamah Persekutuan memutuskan bahawa kerajaan negeri Pulau Pinang tidak boleh memperkenalkan semula pilihan raya kerajaan tempatan.

Penyertaan Wanita dan Minoriti: Wanita tidak menghadapi sekatan undang-undang untuk menyertai kerajaan dan politik, tetapi mereka memegang beberapa jawatan kanan. Wanita memegang dua daripada 35 jawatan kabinet, 23 daripada 222 kerusi yang dipilih dalam Dewan Rakyat Parlimen dan 17 daripada 61 kerusi di Dewan Negara yang dilantik.

Orang Melayu yang menguasai politik memegang jawatan kepimpinan kanan kerajaan yang paling berkuasa. Bukan Melayu mengisi 10 daripada 35 jawatan menteri dan sembilan daripada 27 jawatan timbalan menteri.

Seksyen 4. Rasuah dan Kekurangan Ketelusan dalam Kerajaan

Undang-undang memperuntukkan hukuman jenayah terhadap rasuah dalam kerajaan, namun penguatkuasaan secara amnya tertumpu pada jenayah berskala kecil dan pada peringkat rendah. Media melaporkan beberapa dakwaan kes rasuah oleh pegawai kerajaan. Secara umumnya, orang ramai beranggapan bahawa rasuah dan kronisme diamalkan secara meluas dalam parti pemerintah dan institusi kerajaan.

Rasuah: Walaupun kerajaan berjaya mendakwa semakin ramai pegawai yang mengambil rasuah dan orang yang membayar rasuah, pemerhati berkata kerajaan tidak mendakwa dan tidak mensabitkan banyak pegawai kanan.

Suruhanjaya Pencegahan Rasuah Malaysia bertanggungjawab untuk menyiasat dan mendakwa rasuah kedua-dua badan swasta dan awam. Ketua Audit Negara bertanggungjawab, seperti yang ditetapkan dalam perlembagaan, untuk mengaudit akaun kerajaan persekutuan dan negeri, agensi kerajaan, dan pihak berkuasa awam yang lain.

Suruhanjaya Pencegahan Rasuah membuat beberapa tangkapan penting, termasuk penahanan beberapa puluh pegawai agensi kastam pada bulan September yang berpakat untuk mengelak lebih daripada membayar cukai berjumlah RM1 bilion.

Namun, Jabatan Peguam Negara telah dikritik kerana tidak bertindak dalam kes antirasuah tertentu, termasuk satu yang melibatkan bekas pegawai UMNO yang dituduh menyalahgunakan RM1.1 juta daripada program pembasmian kemiskinan kerajaan.

Pendedahan Kewangan: Ahli-ahli Kabinet perlu mengisyiharkan aset mereka kepada Perdana Menteri. Kakitangan kanan kerajaan dikehendaki mengisyiharkan aset mereka kepada Ketua Setiausaha kerajaan. Penjawat awam junior mesti mengisyiharkan aset mereka kepada ketua jabatan mereka. Aset, liabiliti, dan kepentingan pegawai kerajaan mestilah diisyiharkan dengan jelas dan tidak termasuk aset dan pendapatan suami atau isteri dan anak. Pegawai kerajaan mesti mengisyiharkan aset mereka pada setiap tahun dan bukan berdasarkan pada bila mereka memulakan atau menamatkan tugas mereka. Mereka yang enggan atau gagal mengisyiharkan aset mereka dikenakan tindakan tatatertib dan tidak layak untuk kenaikan pangkat. Pengisyiharan tidak didedahkan kepada umum.

Akses ke Maklumat Awam: Undang-undang melarang penyebaran pelbagai jenis dokumen yang boleh diklasifikasikan oleh menteri dalam kerajaan persekutuan, ketua menteri negeri, atau pegawai awam lain yang seumpamanya. Pengkritik menuduh kerajaan menggunakan kuasa ini untuk mencegah penyebaran maklumat dan menyekat perbezaan pendapat. Ahli Parlimen dibenarkan untuk mendapatkan maklumat yang dilindungi oleh rahsia kerajaan secara individu, ada yang kemudiannya boleh dikongsi kepada orang ramai.

Negeri Selangor dan Pulau Pinang, kedua-duanya dikawal oleh pakatan pembangkang, adalah satu-satunya negeri yang mempunyai undang-undang kebebasan maklumat yang membolehkan akses ke dokumen awam negeri tertentu. Sebuah NGO yang menentang projek lebuh raya kontroversi, bagaimanapun, mendakwa maklumat yang dikeluarkan oleh kerajaan negeri Selangor di bawah permintaan kebebasan maklumat tidak lengkap.

Seksyen 5. Sikap Kerajaan Terhadap Siasatan Antarabangsa dan Bukan Kerajaan Tentang Dakwaan Pencabulan Hak Asasi Manusia

Beberapa kumpulan hak asasi manusia tempatan dan antarabangsa umumnya dapat beroperasi tanpa sekatan kerajaan, menjalankan penyiasatan serta menyiarluaskan penemuan mereka berkaitan kes hak asasi manusia. Pegawai kerajaan bekerjasama dan memberi perhatian terhadap pandangan mereka.

Pihak kerajaan umumnya membenarkan NGO untuk berfungsi secara bebas, bertemu dengan wakil daripada beberapa NGO, dan memberi maklum balas kepada beberapa permintaan daripada NGO. Kerajaan, bagaimanapun, juga mengambil tindakan terhadap beberapa NGO.

Organisasi masyarakat sivil mengambil bahagian dalam Penilaian Berkala Sejagat kedua Malaysia pada Oktober 2013. Namun, selepas kajian itu selesai, NGO menuduh kerajaan tidak cukup berunding dengan masyarakat awam semasa proses dan menulis laporan itu yang tidak menangani secukupnya kebimbangan hak asasi manusia di negara ini. Pada bulan Januari Kementerian Dalam Negeri mengisyiharkan gabungan NGO dalam negeri yang menyumbang untuk Semakan Berkala Sejagat negara tidak sah kerana ia tidak berdaftar. Kerajaan juga menuduh gabungan itu menyeleweng daripada agama Islam untuk mempertahankan hak masyarakat LGBT. Perisytiharan itu kemudiannya ditarik balik dan tidak pernah dilaksanakan.

Pada bulan Julai, Pendaftar Pertubuhan menyiasat Negara-Ku, sebuah organisasi penaung antiekstremisme yang baru ditubuhkan, selepas Kementerian Dalam Negeri menganggap ia entiti haram. Kerajaan tidak mengambil tindakan terhadap pergerakan atau pengasasnya.

Badan Hak Asasi Manusia Kerajaan: Suruhanjaya hak asasi manusia rasmi SUHAKAM ditubuhkan melalui satu akta parliment dan diketuai oleh seorang pengurus dan pesuruhjaya yang dilantik oleh Agong atas syor Perdana Menteri. Pemerhati umumnya menganggap SUHAKAM sebagai sebuah badan pemantau keadaan hak asasi manusia yang boleh dipercayai. Ia menjalankan latihan, menjalankan siasatan, menyediakan laporan, dan membuat cadangan kepada kerajaan. SUHAKAM tidak diberi kuasa untuk menyiasat sebarang tuduhan berkaitan dengan kes mahkamah yang sedang berlangsung dan mesti menghentikan penyiasatannya jika tuduhan yang disiasat menjadi bahan perbicaraan di mahkamah.

Seksyen 6. Diskriminasi, Penganiayaan Masyarakat dan Pemerdagangan Orang

Perlembagaan memperuntukkan perlindungan yang sama rata di bawah undang-undang dan melarang diskriminasi terhadap rakyat berdasarkan bangsa, jantina, agama, keturunan atau tempat lahir. Undang-undang tidak mengatakan apa-apa tentang diskriminasi yang berlandaskan ketidakupayaan dan orientasi seksual. Perlembagaan juga memperuntukkan “kedudukan istimewa” kepada orang Melayu dan penduduk peribumi di Malaysia Timur, iaitu Sabah dan Sarawak (secara kolektifnya dikenali sebagai bumiputera) dan diskriminasi berdasarkan peruntukan ini masih berlaku.

Wanita

Rogol dan Keganasan Domestik: Rogol, termasuk rogol perkahwinan, adalah satu kesalahan jenayah, seperti juga kebanyakan bentuk keganasan rumah tangga. Kanun keseksaan menyatakan bahawa perogol boleh dikenakan hukuman penjara sehingga 20 tahun dan sebatan. Rogol perkahwinan tidak mempunyai penalti minimum, tetapi hukuman maksimum adalah penjara lima tahun. Menurut kumpulan wanita, secara purata 10 orang wanita dirogol setiap hari; lebih separuh daripada wanita ini berumur bawah 16 tahun. Satu kajian oleh Persatuan Pergerakan Wanita didapati hanya satu dalam 10 kes rogol yang dilaporkan dibicarakan di mahkamah. Satu laporan oleh Pusat untuk Perubahan Wanita menunjukkan bahawa penjenayah yang disabitkan dalam hanya 4-6 peratus kes. Statistik polis terkini menunjukkan 2,718 kes rogol telah dilaporkan pada 2013, dan daripada jumlah itu 52 peratus melibatkan kanak-kanak perempuan berumur 16 dan ke bawah.

Sikap budaya dan ketiadaan simpati seperti yang dilaporkan daripada pihak polis yang sebahagian besarnya lelaki mengakibatkan ramai dalam kalangan mangsa tidak melaporkan kes rogol. Kebanyakan hospital kerajaan menyediakan pusat krisis untuk mangsa rogol dan penganiayaan rumah tangga boleh membuat laporan tanpa pergi ke balai polis. Pertubuhan NGO dan parti politik juga memberi kerjasama dalam menyediakan kaunseling kepada mangsa rogol. Kumpulan wanita menegaskan bahawa mahkamah tidak konsisten dalam menghukum perogol.

Walaupun kerajaan, pertubuhan NGO, dan parti politik menyediakan pusat perlindungan dan bantuan lain kepada wanita yang didera suaminya, namun aktivis mendakwa bahawa mekanisme sokongan bagi mangsa keganasan rumah tangga masih tidak mencukupi. Terdapat satu unit siasatan jenayah seks di setiap ibu pejabat polis untuk membantu mangsa jenayah dan penganiayaan seks. Selain itu, polis kadangkala menyerahkan tugas memberikan sokongan emosi kepada ahli psikologi atau kaunselor. Aktivis hak asasi wanita melaporkan bahawa polis perlu menjalani latihan tambahan dalam menangani kes penganiayaan dan rogol rumah tangga. Laporan kes rogol dan penganiayaan isteri menarik perhatian kerajaan, pertubuhan NGO, dan akhbar.

Mutilasi/Khatan Kemaluan Wanita (FGM/C): FGM/C diamalkan dalam kalangan wanita dewasa. Pada 2009, Jawatankuasa Fatwa Majlis Kebangsaan Hal Ehwal Agama Islam memutuskan bahawa "khatan wanita" adalah wajib bagi umat Islam tetapi mesti dielakkan "jika didapati membahayakan kesihatan." Pada 2012, satu kajian sebuah universiti melaporkan bahawa daripada lebih 1,000 wanita yang ditemui bual, lebih daripada 90 peratus responden Islam menyatakan bahawa mereka berkhatan. Sebab yang paling biasa yang disebut bagi amalan ini adalah kewajipan agama, tujuan kebersihan, dan sebagai sebahagian daripada amalan budaya. Kementerian Kesihatan bertindak balas terhadap fatwa dengan

membangunkan garis panduan untuk amalan berkhatan wanita dan membenarkan amalan itu dibuat dalam kemudahan penjagaan kesihatan. Sebelum fatwa ini, amalan ini dilarang.

Amalan Tradisional Memudaratkan Lain: Mahar kematian, pembunuhan bermaruah, dan amalan tradisional yang lain tidak biasa.

Gangguan Seksual: Undang-undang melarang seseorang yang mempunyai kedudukan daripada menggunakan kedudukannya untuk menakut-nakutkan orang bawahannya supaya melakukan hubungan seksual. Undang-undang mengklasifikasikan beberapa jenis gangguan seksual di tempat kerja sebagai kesalahan jenayah. Kod sukarela kerajaan memberikan takrif terperinci bagi gangguan seksual yang bertujuan untuk meningkatkan kesedaran awam tentang masalah ini. Sesetengah pemerhati menyatakan bahawa pihak berkuasa mengambil serius tentang dakwaan itu, tetapi mangsa sering kali keberatan untuk melaporkan gangguan seksual kerana malu, kesukaran membuktikan kesalahan, dan tempoh panjang perbicaraan.

Majikan diwajibkan untuk menyiasat kebanyakan aduan gangguan seksual dengan cara yang ditetapkan. Penalti bagi ketidakpatuhan ialah denda tidak melebihi RM10,000. Kumpulan menyokong seperti Persatuan Peguam Wanita menyatakan peruntukan ini tidak cukup menyeluruh untuk memberikan bantuan kepada mangsa. Persatuan itu menyarankan rang undang-undang gangguan seksual yang berasingan bagi mewajibkan majikan untuk menggubal dasar gangguan seksual.

Hak Reprouktif: Pasangan dan individu mempunyai hak untuk menentukan jumlah, jarak, dan masa melahirkan anak mereka; maklumat mengenai perancang keluarga mudah didapati daripada sumber kerajaan dan NGO; dan pasangan dan individu mempunyai hak untuk mencapai standard tertinggi kesihatan reproduktif yang bebas daripada diskriminasi, paksaan, dan keganasan. Pencegah kehamilan seperti pil mengawal kelahiran dan kondom adalah dibenarkan dan boleh didapati dalam negara. Penggunaan pencegah kehamilan oleh wanita dianggarkan kekal pada tahap 50 peratus. Pekerja perubatan mahir membantu sebahagian besar proses bersalin, dan wanita umumnya mempunyai akses ke penjagaan selepas bersalin.

Diskriminasi: Perlembagaan melarang diskriminasi terhadap rakyat berdasarkan jantina. Undang-undang membenarkan poligami bagi umat Islam, yang diamalkan oleh sebilangan kecil lelaki. Undang-undang pewarisan Islam umumnya mengutamakan anak dan saudara lelaki. Walaupun undang-undang syariah umumnya memerlukan persetujuan suami untuk perceraian, sebilangan kecil wanita yang jumlahnya semakin bertambah boleh mendapatkan perceraian di bawah undang-undang syariah tanpa persetujuan suami mereka. Wanita bukan Islam tidak tertakluk pada undang-undang syariah tetapi tertakluk pada

undang-undang sivil dan jenayah. Perlembagaan memberikan lelaki dan wanita hak yang sama untuk mewarisi, memperoleh, memiliki, mengurus, atau melupuskan apa-apa harta, termasuk tanah. Undang-undang sivil memberikan ibu dan bapa bukan Islam hak ibu bapa yang sama, manakala undang-undang syariah lebih condong kepada bapa. Empat buah negeri – Johor, Selangor, Negeri Sembilan dan Pahang – melanjutkan hak ibu bapa yang sama kepada ibu yang beragama Islam, dan kumpulan wanita terus menggesa agar negeri lain melakukan perkara yang sama.

Undang-undang mewajibkan gaji yang sama rata bagi pekerja lelaki dan pekerja wanita untuk kerja yang sama nilainya. Namun, pertubuhan NGO melaporkan diskriminasi diteruskan terhadap wanita di tempat kerja dari segi kenaikan pangkat dan gaji.

Wanita mengalami diskriminasi ekonomi dalam akses ke pekerjaan. Laporan Program Pembangunan Negara PBB untuk Malaysia 2013-15 melaporkan penyertaan dalam pasaran buruh bagi wanita adalah 46.1 peratus berbanding 78.7 peratus bagi lelaki. Kerajaan terus berusaha untuk meningkatkan penyertaan tenaga kerja wanita. Menurut Jabatan Perdana Menteri, pada 2013 wanita memegang hanya 7 peratus daripada kerusi lembaga dalam syarikat tersenarai.

Undang-undang memperuntukkan bahawa wanita dalam sektor swasta layak 60 hari cuti bersalin dan wanita dalam perkhidmatan awam layak untuk 90 hari cuti bersalin. Lelaki tidak layak untuk cuti khas semasa isteri bersalin. Sesetengah wanita hamil mengalami diskriminasi pekerjaan. Majikan sering bertanya kepada wanita tentang status perkahwinan mereka semasa temu duga pekerjaan.

Pada bulan Ogos, Menteri Pembangunan Wanita, Keluarga, dan Masyarakat Datuk Rohani Abdul Karim menyatakan kerajaan sedang bekerjasama dengan syarikat untuk meningkatkan kemudahan penjagaan kanak-kanak dan bekerja dengan syarikat untuk meningkatkan kadar penyertaan tenaga kerja wanita ke 55 peratus pada 2015. Perdana Menteri Najib menawarkan insentif cukai kepada syarikat yang menubuhkan taska dan membolehkan pengaturan kerja fleksibel untuk menggalakkan lebih ramai wanita kembali bekerja selepas melahirkan anak mereka.

Kanak-Kanak

Pendaftaran Kelahiran: Perlembagaan menetapkan bahawa seorang anak yang dilahirkan di negara ini boleh diberikan kewarganegaraan hanya jika salah seorang ibu bapa adalah seorang warganegara atau pemastautin tetap pada masa kelahiran. Kewarganegaraan tidak diberikan secara automatik, dan ibu bapa mesti mendaftarkan anak mereka dalam masa 14 hari dari tarikh kelahiran. Pihak berkuasa mewajibkan rakyat mengemukakan sijil perkahwinan mereka dan kad pengenalan kerajaan kedua-dua ibu bapa. Bukan warganegara perlu menunjukkan pasport atau dokumen perjalanan. Ibu bapa yang membuat pendaftaran

lewat mesti membuktikan bahawa anak itu dilahirkan di negara ini. Pihak berkuasa tidak memasukkan maklumat bapa bagi anak luar nikah kecuali ada permohonan bersama oleh kedua-dua ibu bapa. Pihak berkuasa tidak mendaftar anak yang dilahirkan oleh pendatang haram atau pemohon suaka. UNHCR mendaftarkan anak yang dilahirkan oleh pelarian.

Pendidikan: Pendidikan adalah percuma, wajib, dan sejagat sehingga tamat sekolah rendah (enam tahun). Walaupun pendidikan rendah adalah wajib, tiada mekanisme penguatkuasaan yang mengawal kehadiran ke sekolah.

Laporan Keadaan Kanak-Kanak Sedunia 2014 UNICEF menyuarakan keimbangan tentang kemasukan sekolah menengah. Kemasukan adalah 71 peratus bagi kanak-kanak perempuan dan 66 peratus bagi kanak-kanak lelaki, berbanding dengan 96 peratus keseluruhan kemasukan di sekolah rendah.

Penganiayaan Kanak-kanak: Penganiayaan kanak-kanak boleh jadi berbentuk pengabaian (kegagalan untuk menyediakan keperluan asas), penderaan fizikal, penderaan seksual, dan pembuangan bayi. Hukuman bagi penganiayaan kanak-kanak termasuk denda, penjara, sebat, atau gabungan hukuman ini.

Kerajaan memberi tumpuan terhadap mencegah eksloitasi seks kanak-kanak, termasuk eksloitasi seks komersial. Sumbang mahram juga menjadi masalah. Undang-undang menetapkan penjara dari enam hingga 20 tahun dan sebat bagi orang yang disabitkan atas sumbang mahram. Testimoni kanak-kanak boleh diterima hanya jika ada bukti sokongan. Ini menimbulkan masalah khusus dalam kes pencabulan apabila kanak-kanak tersebut merupakan satu-satunya saksi.

Menurut polis, terdapat 178 kes penderaan kanak-kanak pada separuh pertama tahun ini. Pada 2013 terdapat 295 jumlah kes yang dilaporkan.

Kahwin Awal dan Paksa: Umur minimum perkahwinan adalah 18 tahun untuk lelaki dan 16 tahun untuk wanita dan kanak-kanak perempuan. Kanak-kanak Islam yang berumur di bawah 16 tahun boleh berkahwin dengan kelulusan daripada mahkamah syariah. Statistik menunjukkan peningkatan dalam kadar perkahwinan kanak-kanak, walaupun mendapatkan data yang tepat mengenai perkahwinan kanak-kanak adalah sukar kerana kekurangan laporan tentang perkahwinan adat yang tidak berdaftar/tidak rasmi.

Pada bulan Oktober media melaporkan bahawa dalam separuh pertama tahun ini, mahkamah syariah meluluskan 446 hingga 600 permohonan untuk perkahwinan yang melibatkan kanak-kanak perempuan di bawah umur 16 tahun.

Mutilasi/Khatan Kemaluan Perempuan (FGM/C): Garis panduan Kementerian Kesihatan membenarkan amalan yang semakin biasa, tetapi hanya jika dijalankan di kemudahan penjagaan kesihatan kerajaan. Satu kajian 2012 universiti mengenai FGM/C melaporkan bahawa lebih daripada 90 peratus daripada responden Islam menyatakan bahawa mereka bersunat.

Amalan Tradisional Memudaratkan Lain: Mahar kematian, pembunuhan bermaruah, dan amalan tradisional yang lain tidak biasa.

Eksloitasi Seksual Kanak-kanak: Mana-mana orang yang disabitkan atas kesalahan pemerdagangan orang yang melibatkan seorang kanak-kanak bagi maksud eksloitasi seks menghadapi hukuman penjara tiga hingga 20 tahun dan denda. Di bawah kanun keseksaan, umur minimum untuk seks suka sama suka dan bukan komersial adalah 16 tahun untuk kedua-dua lelaki dan perempuan. Perbuatan homoseksual adalah haram tanpa mengira usia atau persetujuan. Undang-undang syariah melarang seks di luar nikah tanpa mengira usia atau persetujuan.

Undang-undang mengharamkan pornografi tetapi tidak menangani penglibatan kanak-kanak secara khusus. Pelacuran kanak-kanak memang wujud tetapi pihak berkuasa sering menganggap kanak-kanak yang melakukan pelacuran sebagai pesalah atau pendatang tanpa izin dan bukan sebagai mangsa.

Kanak-kanak Tersingkir: Kelaziman kanak-kanak jalanan adalah satu masalah di Sabah. Anggaran kanak-kanak jalanan adalah daripada beberapa ratus hingga 15,000 kanak-kanak yang kebanyakannya dilahirkan di negara ini oleh ibu bapa pendatang haram. Sesetengah ibu bapa ini dihantar pulang, dengan meninggalkan anak mereka tanpa penjaga. Kanak-kanak yang tidak ditemani ini tidak mempunyai kerakyatan dan tidak mendapat persekolahan atau bantuan kerajaan yang lain dan kerap kali terpaksa melakukan kerja buruh kasar, kegiatan jenayah, dan pelacuran untuk menyara hidup; mereka yang tinggal di jalan terdedah kepada buruh paksa, termasuk mengemis paksa.

Penculikan Kanak-Kanak Antarabangsa: Negara ini bukan merupakan pihak kepada Konvensyen Hague 1980 mengenai Aspek Sivil Penculikan Kanak-Kanak Antarabangsa.

Anti-Semitisme

Anggaran penduduk Yahudi di negara ini adalah di antara 100 hingga 200 orang. Anti-Semitisme adalah masalah yang serius di seluruh spektrum politik dan menarik sokongan meluas dalam kalangan sebahagian penduduk. Akhbar milik kerajaan dan kenyataan oleh pemegang jawatan politik terdahulu dan sekarang, kadangkala menyalahkan aktiviti masyarakat sivil sebagai "plot Yahudi" atau "konspirasi Yahudi."

Pada bulan Julai ahli Parlimen UMNO menulis tweet "Hidup Hitler" selepas Jerman menewaskan Brazil pada perlawanan akhir Piala Dunia. Setelah dikritik dia membuat permohonan maaf.

Pemerdagangan Orang

Lihat Laporan Pemerdagangan Orang Jabatan Negara A.S. di www.state.gov/j/tip/rls/tiprpt/.

Orang Kurang Upaya

Perlembagaan mahupun undang-undang tidak melarang secara khusus diskriminasi berlandaskan ketidakupayaan fizikal atau mental. Namun, kerajaan menggalakkan penerimaan dan integrasi orang kurang upaya oleh masyarakat awam. Kementerian Pembangunan Wanita, Keluarga dan Masyarakat bertanggungjawab untuk melindungi hak orang kurang upaya.

Pada bulan November, aktivis hak orang kurang upaya Bathmavathi Krishnan mengangkat sumpah sebagai senator kedua di negara ini daripada orang kurang upaya.

Undang-undang menyatakan bahawa orang kurang upaya perlu diberi layanan yang sama dengan akses ke perkhidmatan dan kemudahan awam dan kerajaan dan pembekal lain perlu membuat penambahbaikan untuk memastikan ketersediaan perkhidmatan. Bangunan baru milik kerajaan secara umumnya dilengkapi dengan pelbagai kemudahan untuk orang kurang upaya. Namun kerajaan tidak mewajibkan penyediaan kemudahan pengangkutan bagi orang kurang upaya, dan hanya sedikit kemudahan awam lama telah diubahsuai untuk orang kurang upaya. Menyedari pengangkutan awam tidak "mesra orang kurang upaya," pihak kerajaan mengekalkan pengurangan 50 peratus duti eksais ke atas kereta buatan tempatan dan motosikal yang disesuaikan untuk orang kurang upaya.

Satu peraturan amalan memberi panduan kepada semua agensi kerajaan, majikan, persatuan pekerja, pekerja, dan lain-lain dalam menempatkan orang kurang upaya dalam pekerjaan sektor swasta. Peraturan sektor awam memperuntukkan 1 peratus daripada pekerjaan sektor awam kepada orang kurang upaya. Namun, NGO untuk hak orang kurang upaya melaporkan bahawa majikan enggan mengambil individu kurang upaya untuk bekerja. Sekolah pendidikan khas wujud tetapi tidak mencukupi untuk memenuhi keperluan orang kurang upaya. Pelajar kurang upaya menghadiri sekolah arus perdana, tetapi kebolehcapaian kekal sebagai masalah yang serius.

Bangsa/Kaum/Etnik Minoriti

Perlembagaan memberikan orang Melayu dan kaum peribumi yang lain, secara kolektif dikenali sebagai "bumiputera" satu "kedudukan istimewa" di negara ini, berbanding dengan kaum Cina dan India.

Peraturan dan dasar kerajaan banyak menyediakan program istimewa yang dibentuk untuk meningkatkan kedudukan ekonomi orang Melayu atau bumiputera yang merupakan majoriti penduduk. Program itu mengehadkan peluang bukan bumiputera dalam pendidikan tinggi dan pekerjaan kerajaan. Banyak industri tertakluk pada keperluan berasaskan kaum yang mensyaratkan tahap pemilikan Bumiputera; dasar perolehan kerajaan dan pelesenan memihak kepada perniagaan milik bumiputera. Menurut kerajaan, dasar ini adalah perlu untuk mencapai keharmonian kaum dan kestabilan politik.

Walaupun matlamat kerajaan adalah untuk mengurangkan kadar kemiskinan, namun dasar berasaskan kaum ini tidak dikenakan terhadap had golongan yang berpendapatan tinggi dan menyumbang pada jurang ekonomi yang semakin melebar dalam masyarakat bumiputera. Rakyat berbangsa India, yang sama dengan rakyat berbangsa Cina tidak menerima keistimewaan ini, kekal menjadi di antara kumpulan termiskin di negara ini.

Orang Asli

Perlembagaan memperuntukkan orang asli dan peribumi dengan hak sivil dan politik yang sama, tetapi kerajaan tidak melindungi hak ini. NGO melaporkan pihak berkuasa sering mengabaikan usaha orang asli untuk mendapatkan kad pengenalan. Parlimen menyekat usaha SUHAKAM untuk memperkenalkan perdebatan parlimen mengenai laporan 2013 mereka, yang membuat kesimpulan orang asli adalah "antara kumpulan yang paling terpinggir dan kurang bernasib baik di Malaysia."

Penduduk peribumi di Semenanjung Malaysia, yang dikenali sebagai Orang Asli, mempunyai keupayaan yang sangat sedikit untuk mengambil bahagian dalam membuat keputusan yang melibatkan mereka. Satu peruntukan perlombagaan memperuntukkan "kedudukan istimewa orang Melayu dan anak negeri mananya Negeri Sabah dan Sarawak," tetapi ia tidak merujuk secara khusus kepada masyarakat Orang Asli. Kekaburuan tentang status masyarakat ini dalam perlombagaan membawa pada tafsiran terpilih oleh institusi awam yang berbeza. Sebagai contoh, walaupun beberapa negeri memperuntukkan tanah untuk masyarakat Orang Asli, sebuah NGO mendakwa Kanun Tanah Negara (yang memperuntukkan tempoh kekal pada tanah yang bersaiz lebih besar kepada orang asli di Sabah dan Sarawak) tidak meliputi tanah ini.

Orang Asli, yang berjumlah kira-kira 180,000 (0.86 peratus daripada penduduk) merupakan golongan yang paling miskin dalam negara. Mereka tidak memiliki tanah tempat mereka tinggal, tetapi mereka dibenarkan untuk hidup di atas tanah yang ditetapkan sebagai penyewa wenang, biasanya tanpa dokumentasi. Kerajaan boleh merampas tanah ini jika ia memberi pampasan. Terdapat konfrontasi antara

Orang Asli dan syarikat pembalakan mengenai isu tanah, dan ketidakpastian mengenai pegangan tanah mereka menjadikan Orang Asli terdedah pada eksloitasi.

Penduduk peribumi Sabah dan Sarawak membantah pencerobohan oleh kerajaan negeri serta syarikat pembalakan dan perladangan swasta di kawasan tanah yang mereka anggap adalah milik mereka mengikut hak adat bangsa asal. Namun mengikut undang-undang, mereka yang kurang bernasib baik dibenarkan membeli tanah dengan pemberitahuan akhbar yang dibuat dengan sambil lewa, dan orang asli mungkin tidak mendapat capaian ke akhbar. Kaum peribumi juga melaporkan gangguan oleh syarikat-syarikat pembalakan.

Rancangan kerajaan negeri Sarawak untuk membina 12 empangan hidroelektrik mengancam puluhan ribu orang asal yang akan terpaksa berpindah. Kajian Majlis Peguam pada bulan Ogos menunjukkan mereka yang sudah dipindahkan hidup dalam keadaan miskin.

Tindakan Kekerasan, Diskriminasi dan Penganiayaan lain Berdasarkan Orientasi Seksual dan Identiti Jantina

Kanun keseksaan menyatakan bahawa liwat dan aksi seks oral adalah "persetubuhan yang bertentangan dengan aturan tabii," tetapi ia jarang dikuatkuaskan. Namun, undang-undang ini menjadi asas bagi kes bermotifkan politik terhadap Ketua Pembangkang Parlimen Anwar Ibrahim (lihat seksyen 1.e.). Pantang larang agama dan budaya terhadap kelakuan seks sesama jenis adalah meluas.

Individu transgender sering didakwa mengikut Akta Kesalahan Kecil kerana "kelakuan sumbang" dan "merayu bagi tujuan tidak bermoral" di khalayak ramai. Mereka yang disabitkan dengan kesalahan pertama boleh dikenakan denda sehingga RM25 dan dijatuhi hukuman sehingga 14 hari dalam penjara. Hukuman untuk sabitan berikutnya mungkin denda sehingga RM100 dan sehingga tiga bulan penjara. Pejuang tempatan menegaskan bahawa mereka yang dipenjarakan menghabiskan masa mereka dalam penjara lelaki dan selalu dianaya secara lisan dan seksual oleh polis dan banduan lain.

Pada bulan November Mahkamah Rayuan mengisyiharkan suatu peruntukan dalam undang-undang syariah negeri yang menghalang pemakaian silang jantina atas orang Islam sebagai tidak mengikut perlembagaan. Kes ini bermula pada 2011, apabila tiga wanita transgender Islam mencabar peruntukan di Negeri Sembilan, dengan mendakwa ia melanggar hak perlembagaan mereka. Penghakiman itu berkata walaupun negeri diberi kuasa untuk menggubal undang-undang yang melibatkan hal-ehwal Islam, undang-undang itu tidak boleh bercanggah dengan Perlembagaan Persekutuan. Kerajaan negeri merayu keputusan itu.

Seksyen 7. Hak Pekerja

a. Kebebasan Persatuan dan Hak untuk Perundingan Kolektif

Undang-undang memperuntukkan kebebasan yang terhad untuk persatuan dan untuk beberapa kategori pekerja menubuhkan dan menyertai kesatuan sekerja, tertakluk pada pelbagai sekatan undang-undang dan amalan. Undang-undang memperuntukkan hak untuk melakukan mogok dan rundingan bersama, tetapi kedua-duanya sangat dihadkan oleh peraturan dan mengikut sektor. Undang-undang melarang majikan daripada mengganggu kegiatan kesatuan, termasuk pembentukan kesatuan. Ia melarang majikan daripada menghukum pekerja kerana terlibat dalam aktiviti kesatuan sah dan mewajibkan pekerja yang dipecat kerana aktiviti kesatuan dikembalikan jawatan. Undang-undang ini tidak dikuatkuasakan dengan berkesan.

Undang-undang melarang pegawai tentera dan polis, atau pekerja sektor awam yang dikategorikan sebagai "sulit, pengurusan, dan eksekutif" daripada menyertai kesatuan sekerja. Pekerja asing boleh menyertai kesatuan sekerja tetapi tidak boleh memegang jawatan dalam kesatuan. Pekerja kontrak tidak boleh membentuk kesatuan dan tidak boleh berunding atau mendapat manfaat daripada perjanjian perundingan kolektif.

Ketua Pengarah Kesatuan Sekerja dan Menteri Sumber Manusia boleh menolak pendaftaran atau menarik balik pendaftaran sesetengah kesatuan tanpa semakan kehakiman. Pihak berkuasa menganggap kesatuan sekerja sebagai pertubuhan haram apabila pendaftarannya ditolak, ditarik balik atau dibatalkan.

Walaupun Kementerian Sumber Manusia melarang kesatuan peringkat kebangsaan, ia membenarkan tiga persekutuan kesatuan wilayah serantau (Semenanjung Malaysia, Sabah dan Sarawak) untuk beroperasi. Kesatuan ini melaksanakan sebahagian besar tanggungjawab kesatuan buruh kebangsaan walaupun mereka tidak boleh berunding bagi pihak kesatuan tempatan. Kongres Kesatuan Sekerja Malaysia (MTUC) ialah sebuah "persatuan" berdaftar bagi kesatuan sekerja dalam sektor swasta dan kerajaan yang tidak mempunyai hak untuk tawar-menawar kolektif atau mogok tetapi boleh memberikan sokongan teknikal kepada ahli gabungannya. Kesatuan sekerja boleh bergabung dengan pertubuhan kesatuan sekerja antarabangsa, tertakluk pada kebenaran daripada Ketua Pengarah Kesatuan Sekerja.

Kebanyakan pekerja sektor swasta mempunyai hak untuk perundingan kolektif. Namun perundingan ini tidak boleh memasukkan isu pemindahan, kenaikan pangkat, pelantikan, pemecatan, dan pengembalian semula jawatan. Undang-undang menyekat perundingan kolektif dalam industri "perintis" yang dikenal pasti oleh kerajaan sebagai keutamaan pertumbuhan, termasuk pelbagai bidang teknologi tinggi. Pekerja sektor awam mempunyai hak perundingan kolektif, walaupun sesetengahnya hanya boleh menyatakan

pendapat mengenai upah dan keadaan bekerja dan bukannya berunding secara aktif. Sekiranya kesatuan memulakan perundingan kolektif, majikan tidak diwajibkan untuk menerima jemputan itu. Jika rundingan terhenti atau majikan enggan berunding, kesatuan boleh merayu kepada Ketua Pengarah Kesatuan-kesatuan Sekerja untuk mendamaikan. Jika pihak yang terlibat masih tidak bersetuju, Kementerian Sumber Manusia boleh merujuk pertikaian itu ke Mahkamah Perusahaan untuk timbang tara yang mengikat.

Mogok sektor swasta adalah sah di sisi undang-undang, namun ia sangat terhad. Pegawai kesatuan mendakwa bahawa syarat undang-undang hampir mustahil untuk dipenuhi. Mogok umum adalah dilarang. Kesatuan sekerja tidak dibenarkan untuk mogok atas pertikaian berhubungan dengan pendaftaran kesatuan sekerja atau pemecatan yang tidak sah. Mogok adalah dilarang dalam sesetengah industri yang dianggap "penting" dan juga tidak boleh dibuat ketika pertikaian sedang dibicarakan di Mahkamah Perusahaan.

Kebebasan berpersatuan dan perundingan kolektif tidak dihormati sepenuhnya dari segi amalan, dan beberapa perlindungan kepada pekerja yang diberi kebebasan berpersatuan telah dicabuli. Sesetengah pertubuhan pekerja bebas daripada kerajaan, parti politik, dan majikan, tetapi kesatuan yang dikuasai majikan atau kesatuan "kuning" dilaporkan menjadi kebimbangan.

Ketidakmampuan kesatuan untuk menyediakan bukan sekadar perlindungan yang terhad kepada pekerja, khususnya pekerja asing, dan kelaziman diskriminasi antikesatuan menjadi penghalang pada kesatuan sekerja. Dalam keadaan tertentu, syarikat dilaporkan mengganggu pemimpin kesatuan yang mahukan pengiktirafan. Sesetengah kesatuan sekerja melaporkan bahawa kerajaan menahan atau menyekat pergerakan sesetengah ahli kesatuan di bawah undang-undang yang membenarkan tahanan sementara tanpa mendakwa tahanan melakukan jenayah. Kesatuan sekerja menegaskan sesetengah pekerja ditahan gaji mereka atau diberhentikan kerana aktiviti berkaitan kesatuan. Seorang pekerja yang diberhentikan secara sah tidak lagi menjadi ahli kesatuan sekerjanya. Aktivis pekerja mengadu bahawa kehilangan keahlian selepas diberhentikan dibuat ketika mereka paling memerlukan sokongan dan bantuan daripada kesatuan sekerja.

Pada bulan Februari, Malaysia Airlines menghantar surat amaran kepada 30 anggota Kesatuan Anak-Anak Kapal Kabin Malaysia kerana didakwa mengambil bahagian dalam perhimpunan di Kementerian Sumber Manusia pada bulan November 2013. Syarikat penerbangan itu juga memecat presiden kesatuan dan empat anak kapal kabin penerbangan dan menggantung pegawai kesatuan lain dengan separuh gaji.

Pada bulan September pengendali Keretapi Tanah Melayu Berhad memecat 18 anggota Kesatuan Keretapi Tanah Melayu, termasuk presiden dan naib presiden.

Tiga belas orang lain digantung dan 88 yang lain telah diberikan surat amaran. Ahli kesatuan telah mengadakan bantahan pada bulan Mei yang mendekat peletakan jawatan Presiden syarikat.

Pegawai kesatuan melahirkan kekecewaan tentang kelewatan menyelesaikan pertikaian berkaitan pengiktirafan kesatuan. Permohonan yang ditolak merupakan perkara biasa. Jika permintaan kesatuan diluluskan, majikan kadangkala mencabar keputusan itu di mahkamah, yang membawa pada kelewatan bertahun-tahun dalam pengiktirafan kesatuan. Kementerian Sumber Manusia melaporkan 706 kesatuan diiktiraf di negara ini, meningkat daripada 694 pada tahun sebelumnya. Masa yang diperlukan bagi suatu kesatuan untuk diiktiraf kekal tidak menentu dan mengambil masa yang panjang. Pada bulan Julai kesatuan pekerja di sebuah kilang elektronik menerima pengiktirafan rasmi tiga tahun selepas ia memohonnya.

NGO menyediakan bantuan langsung kepada pekerja asing melalui Pusat Sumber Pekerja Asing, serta nasihat mengenai pengurusan buruh. Mereka juga bekerja dengan kesatuan di negara asal pekerja asing untuk mendidik pekerja tentang hak mereka sebelum mereka tiba di Malaysia. Namun, memandangkan bilangan NGO buruh yang terhad berbanding dengan bilangan pekerja asing yang besar, hanya sebilangan kecil pekerja asing mendapat bantuan.

b. Larangan Buruh Paksa atau Wajib

Undang-undang melarang buruh paksa atau wajib, tetapi buruh paksa berlaku di negara ini. Lima agensi, termasuk Jabatan Tenaga Kerja, mempunyai kuasa penguatkuasaan di bawah undang-undang, tetapi prosedur operasi standard mereka tidak sentiasa menyebabkan pegawai mencari petunjuk buruh paksa secara giat. NGO terus mengkritik kekurangan sumber khusus untuk penguatkuasaan undang-undang. Jabatan Tenaga Kerja bergantung pada bukti ketiadaan pembayaran gaji tiga bulan untuk memulakan suatu penyiasatan terhadap kemungkinan kes buruh paksa. Penalti yang mungkin dikenakan termasuk denda sehingga RM10,000. Selain denda, pelaku buruh paksa sering didakwa dengan jenayah berkaitan yang datang bersama dengan hukuman yang lebih berat. Sebagai contoh, undang-undang antipemerdagangan membenarkan hukuman penjara sehingga 15 tahun dan denda, bergantung pada jenis kesalahan.

Majlis Antipemerdagangan Kebangsaan melaporkan bahawa pegawai Jabatan Tenaga Kerja menerima latihan khusus termasuk dengan agensi penguatkuasaan undang-undang yang lain untuk membantu meningkatkan penyelarasian.

Pelbagai sumber melaporkan kejadian buruh paksa, atau keadaan yang menunjukkan buruh paksa, di ladang pertanian, industri perikanan, kilang elektronik, pengeluaran pakaian, pembinaan, restoran, dan pembantu rumah, dalam kalangan orang dewasa dan kanak-kanak (lihat seksyen 7.c.).

Pada bulan Julai, syarikat pembuatan dan pengeluaran berkaitan emas di Batu Pahat, Johor, dijatuhi hukuman kerana memperdagangkan 10 wanita Kemboja untuk kerja paksa. Kedua-dua pemilik syarikat dan kerani dihukum penjara beberapa tahun di bawah peruntukan undang-undang antipemerdagangan manusia.

Aktivis buruh dan NGO hak asasi manusia melaporkan ikatan hutang yang lazimnya menjadi syarat untuk pekerja asing di ladang dan juga di sesetengah kilang dan perniagaan lain. Wakil kesatuan sekerja menggambarkan pola tipikal melibatkan ejen merekrut di negara asal dan di Malaysia yang mengenakan yuran tinggi yang menjadikan pekerja terdedah pada ikatan hutang.

Perampasan pasport, yang meluas dan secara amnya majikan pekerja asing tidak dihukum kerana melakukannya, meningkatkan keterdedahan pekerja pada kerja paksa. NGO melaporkan bahawa ejen atau majikan dalam sesetengah kes mendraf kontrak yang termasuk peruntukan untuk pekerja untuk menyerahkan hak untuk memegang pasport mereka kepada majikan atau ejen. Sebaliknya, sesetengah pekerja dan pekerja asing melaporkan bahawa mereka kadang-kadang meminta majikan menyimpan pasport mereka kerana menggantikan pasport yang hilang atau dicuri boleh menyebabkan mereka membayar kos tinggi berjumlah gaji beberapa bulan dan menyebabkan mereka terbuka pada persoalan mengenai status sah mereka. Pekerja asing yang tidak mempunyai akses ke pasport mereka lebih terdedah pada keadaan bekerja yang teruk, gaji yang lebih rendah daripada yang dijanjikan, potongan gaji yang tidak dijangka, dan tempat tinggal yang teruk.

Terdapat laporan pada tahun ini tentang pemerdagangan dan kerja paksa di beberapa syarikat dalam sektor elektronik. Beberapa syarikat perkilangan besar mengakui kebimbangan ini dan mengambil langkah untuk memerangi masalah ini, termasuk seperti berikut: mengambil pekerja asing secara langsung (bukan melalui ejen); pembayaran balik yuran pengambilan kerja dan cukai; dan peruntukan bagi memastikan simpanan selamat pasport pekerja.

Lihat juga Laporan Pemerdagangan Orang Jabatan Negara A.S. di www.state.gov/j/tip/rls/tiprpt/.

c. Larangan Buruh Kanak-Kanak dan Umur Minimum Pekerjaan

Undang-undang melarang pengambilan kanak-kanak bawah umur 14 tahun tetapi membenarkan beberapa pengecualian, seperti kerja ringan dalam perusahaan keluarga, kerja dalam hiburan awam, kerja yang

dilakukan untuk kerajaan di sekolah atau di institusi latihan, atau bekerja sebagai pelatih yang diluluskan. Dalam apa-apa kes sekali pun, kanak-kanak tidak boleh bekerja melebihi enam jam sehari, melebihi enam hari seminggu atau pada waktu malam. Bagi kanak-kanak antara 14 dan 18 tahun, tiada senarai pekerjaan khusus yang jelas atau sektor yang dianggap berbahaya dan dilarang. Buruh kanak-kanak berlaku dalam sesetengah perniagaan keluarga, tetapi kerajaan menegaskan bahawa pekerja asing banyak menggantikan buruh kanak-kanak dan peruntukan buruh kanak-kanak dikuatkuasakan dengan bersungguh-sungguh. Mereka yang didapati melanggar undang-undang buruh kanak-kanak dikenakan hukuman penjara tidak melebihi enam bulan, denda tidak melebihi RM2,000, atau kedua-duanya. Kesalahan berikutnya boleh dihukum sehingga dua tahun di dalam penjara, denda tidak melebihi RM3,000, atau kedua-duanya.

Beberapa NGO dan kesatuan sekerja melaporkan buruh kanak-kanak bukan satu masalah yang besar. Contohnya, Kesatuan Kebangsaan Pekerja-Pekerja Ladang melaporkan bahawa sangat jarang menemui kanak-kanak terlibat dalam kerja ladang di Semenanjung Malaysia. Kejadian lain yang dilaporkan tentang buruh kanak-kanak berlaku di ladang kelapa sawit di seluruh negara. Buruh kanak-kanak di kawasan bandar adalah perkara biasa dalam sektor tidak formal, termasuk perniagaan keluarga makanan dan pasar malam, dan industri kecil-kecilan. Buruh kanak-kanak juga dapat dilihat dalam kalangan pembantu rumah asing. NGO melaporkan bahawa kanak-kanak tanpa kerakyatan di Sabah adalah lebih terdedah pada eksploitasi buruh dalam pengeluaran minyak sawit, mengemis paksa, dan bekerja dalam industri perkhidmatan, termasuk restoran.

d. Diskriminasi Berkenaan Kerja atau Pekerjaan

Undang-undang tidak melarang diskriminasi berkenaan dengan pekerjaan. Namun ketua pengarah buruh boleh menyiasat diskriminasi dalam terma dan syarat pekerjaan untuk kedua-dua pekerja asing dan tempatan.

Pekerja asing menghadapi diskriminasi untuk mendapatkan dan memperbaharui permit kerja, mereka perlu menjalani ujian mandatori bagi lebih daripada 16 penyakit (dan juga kehamilan). Majikan serta-merta boleh mengusir pekerja hamil atau sakit.

Diskriminasi dalam kerja dan pekerjaan berlaku terhadap wanita; kaum minoriti dalam negara, bangsa, dan etnik; dan orang kurang upaya (lihat seksyen 6).

e. Syarat Kerja Yang Boleh Diterima

Kerajaan telah melaksanakan gaji minimum kebangsaan yang terpakai untuk kedua-dua pekerja Malaysia dan asing di hampir setiap sektor kecuali kerja pembantu rumah pada awal tahun ini. Gaji minimum

ditetapkan pada RM800 sebulan di negeri Sabah dan Sarawak dan RM900 sebulan di Semenanjung Malaysia. Kadar gaji minimum berada di bawah tahap garis kemiskinan pendapatan yang dikeluarkan oleh Kementerian Kewangan di Sabah dan Sarawak.

Waktu kerja tidak boleh melebihi lapan jam sehari atau 48 jam seminggu. Setiap minggu kerja mesti memasukkan waktu rehat 24 jam. Undang-undang juga menetapkan kadar kerja lebih masa sebanyak 1.5 kali kadar asas setiap jam untuk kerja lebih masa biasa, dua kali kadar gaji sejam untuk kerja biasa pada hari rehat, dan tiga kali kadar gaji sejam untuk kerja biasa pada 10 hari cuti umum yang ditetapkan. Undang-undang mewajibkan cuti awam, cuti tahunan, cuti sakit, dan cuti bersalin. Undang-undang secara khusus menentukan had kerja lebih masa, yang berbeza-beza mengikut sektor, tetapi pengecualian boleh dibuat. Had juga terpakai bagi pekerja asing, tetapi pembantu rumah asing mempunyai perlindungan hanya berkenaan dengan gaji dan penamatan kontrak, dan mereka dikecualikan daripada peruntukan yang sepatutnya menetapkan bahawa mereka menerima satu hari cuti dalam seminggu, lapan jam kerja sehari, dan 48 jam kerja seminggu. Sebaliknya, perjanjian dua hala atau memorandum persefahaman antara kerajaan dan beberapa negara asal pekerja asing termasuk peruntukan bagi tempoh masa, pampasan, dan syarat pekerjaan lain untuk pembantu rumah asing, termasuk larangan ke atas penahanan pasport.

Undang-undang kesihatan dan keselamatan pekerjaan meliputi semua sektor ekonomi kecuali sektor maritim dan angkatan tentera. Undang-undang mewajibkan pekerja menggunakan peralatan keselamatan dan bekerjasama dengan majikan untuk mewujudkan tempat kerja yang selamat dan sihat, tetapi ia tidak menyatakan hak untuk mengeluarkan diri daripada situasi yang berbahaya atau berbahaya tanpa penalti. Undang-undang mengenai pampasan pekerja meliputi kedua-dua pekerja tempatan dan asing tetapi tidak memberikan perlindungan kepada pembantu rumah asing.

Majlis Perundingan Gaji Negara bertanggungjawab untuk mencadangkan perubahan pada gaji minimum dan perlindungan bagi pelbagai sektor, jenis pekerjaan dan wilayah. Jabatan Buruh di Kementerian Sumber Manusia bertanggungjawab terhadap penguatkuasaan piawaian gaji, keadaan bekerja, dan keselamatan dan kesihatan pekerjaan. Sebuah organisasi antarabangsa menganggarkan terdapat 351 pemeriksa buruh di negara ini. Mekanisme bagi pemantauan keadaan di tempat kerja tidak mencukupi. Kontraktor buruh swasta dan untuk keuntungan yang sering kali bersalah kerana penganiayaan, selalunya bertanggungjawab dalam penyelesaian kes penganiayaan.

Majlis Keselamatan dan Kesihatan Pekerjaan Negara – yang terdiri daripada wakil pekerja, majikan dan kerajaan – membuat dan menyelaras pelaksanaan langkah-langkah keselamatan dan kesihatan pekerjaan. Majikan dikehendaki mengenal pasti risiko dan mengambil langkah berjaga-jaga, termasuk penyediaan

latihan keselamatan kepada pekerja, dan memastikan syarikat yang mempunyai lebih daripada 40 pekerja menubuhkan jawatankuasa keselamatan bersama pihak pengurusan dan pekerja.

Kerajaan cuba untuk menguatkuaskan undang-undang dan menjadikan majikan bertanggungjawab. Dari bulan Januari hingga Jun, Jabatan Tenaga Kerja Semenanjung Malaysia mendapati 56 majikan gagal untuk mematuhi perintah gaji minimum. Seorang pegawai di Kementerian Sumber Manusia melaporkan Jabatan Buruh mendakwa 97 majikan dengan pelbagai kesalahan di bawah undang-undang buruh pada tahun ini, dengan 80 peratus daripada kesalahan ini berkaitan dengan gaji. Jabatan itu mendakwa lima agensi pekerjaan kerana beroperasi tanpa lesen dan mengeluarkan 461 saman kepada pelbagai majikan, daripada jumlah ini 67 peratus atas kegagalan melaporkan pengambilan pekerja asing dalam tempoh 14 hari bekerja. Jabatan itu mengeluarkan 10 peratus daripada saman terhadap majikan yang tidak membayar gaji dalam tempoh yang ditetapkan. Undang-undang membolehkan semua pekerja yang diberhentikan, termasuk pendatang asing, untuk mencabar pemberhentian kerja itu melalui Jabatan Buruh dan mahkamah masing-masing.

Penalti bagi majikan yang gagal mematuhi undang-undang bermula dengan denda tidak lebih daripada RM10,000 setiap pekerja dan boleh sehingga penjara tidak lebih daripada lima tahun. Sejak 2010 Jabatan Buruh mengumpul denda berjumlah RM1.47 juta. Majikan atau pekerja yang melanggar undang-undang kesihatan dan keselamatan pekerjaan dikenakan denda yang berat sehingga RM50,000, penjara sehingga dua tahun, atau kedua-duanya. Namun, MTUC mengadu terdapat majikan yang melanggar peraturan dengan sewenang-wenangnya.

Kerajaan menjalankan siasatan terhadap aduan penganiayaan, berusaha memaklumkan pekerja tentang hak mereka, menggalakkan pekerja untuk tampil ke depan dengan aduan mereka, dan memberi amaran kepada majikan agar menghentikan penganiayaan. Jabatan Buruh membuat 103 dakwaan terhadap majikan yang gagal untuk menginsuranskan pekerja asing mereka bekerja atau melaporkan kemalangan kepada Kementerian Sumber Manusia. Pekerja berhak mengambil tindakan undang-undang terhadap majikan yang menganiaya mereka. NGO melaporkan yang mahkamah biasanya menyebelah pekerja dan memutuskan majikan perlu membayar balik gaji dan ganti rugi kepada plaintif bagi kecederaan. Namun, NGO mendakwa bahawa beberapa kontraktor buruh kerap menggunakan taktik ugutan dan kekerasan fizikal untuk mencegah pekerja yang dieksloitasi daripada mendapatkan keadilan. MTUC melaporkan tiada pendakwaan atas kontraktor buruh.

Secara amalannya, undang-undang tentang gaji dan waktu kerja tidak dihormati. MTUC melaporkan bahawa bekerja selama 12, 14 dan 18 jam sehari adalah biasa dalam industri makanan dan perkhidmatan lain.

Secara keseluruhan, pekerja asing lebih cenderung untuk menghadapi keadaan kerja yang teruk, bekerja dalam sektor yang selalu berlaku pelanggaran undang-undang, dan menghadapi cabaran dalam mendapatkan keadilan. Pekerja asing, baik yang sah atau tidak sah, biasanya bekerja dalam keadaan yang sukar, menjalankan kerja yang berbahaya, ditahan gaji oleh majikan, dan tidak mendapat bantuan guaman dalam kes pencabulan kontrak dan penganiayaan. Sesetengah pekerja mendakwa majikan mereka menyediakan tempat tinggal yang tidak berperikemanusiaan, merampas dokumen perjalanan mereka dan mendera mereka secara fizikal. Majikan pembantu rumah kadang-kadang enggan memenuhi syarat pekerjaan dan pekerja menghadapi penganiayaan. Majikan juga dilaporkan menyekat pergerakan dan penggunaan telefon bimbit oleh pekerja; menyediakan makanan dan tempat tinggal dengan standard yang rendah; mendera pekerja secara fizikal dan seksual; dan mengganggu dan mengancam pekerja, termasuk dengan ancaman dihantar pulang.

Penangguhan prosiding dan keputusan mahkamah sering kali menjadi penghalang untuk pekerja asing menggunakan sistem penghakiman buruh, terutamanya jika mereka tidak mempunyai dokumen atau kehilangan status sah. Selain itu, disebabkan undang-undang melarang pekerja asing yang diberhentikan daripada bekerja untuk mana-mana majikan lain semasa kes itu belum selesai, mereka sukar mendapat keadilan dan mengehadkan proses keadilan.

Undang-undang membenarkan pekerja asing untuk membawa pertikaian pekerjaan ke Mahkamah Perusahaan. Walau bagaimanapun, dasar mahkamah tidak membenarkan pertimbangan aduan pendatang tanpa izin. Prosiding Mahkamah Perusahaan yang memakan masa boleh menghalang pekerja asing daripada mendapatkan keadilan melalui sistem mahkamah. Sebaik sahaja visa kerja mereka tamat, pekerja asing memerlukan "pas istimewa" untuk tinggal di negara ini, di mana mereka boleh mengikuti kes mahkamah tetapi tidak boleh bekerja. Pas ini sah selama satu bulan dan mereka perlu membayar RM100 untuk memperbaruiinya. Pembaharuan ini tertakluk kepada budi bicara ketua pengarah imigresen.

Pada bulan Januari, pihak berkuasa menjalankan tindakan keras di seluruh negara terhadap pekerja asing tanpa izin. Namun, Jabatan Hal Ehwal Luar Negara Filipina mendakwa bahawa pihak berkuasa Malaysia menangkap dan menganiaya pekerja sah Filipina.

Pada bulan Januari, Kementerian Dalam Negeri melancarkan kad pengenalan baru dengan teknologi biometrik yang menjadi wajib menjelang akhir tahun ini untuk semua pekerja asing. Kad ini dikatakan akan mengehadkan keupayaan pekerja untuk menukar pekerjaan dan mereka boleh denda sehingga RM12,000 jika berbuat demikian. Kos kad sudah dimasukkan dalam yuran permohonan untuk mendapatkan permit kerja.

Pada bulan Januari, 200 pekerja kilang rakyat Nepal mengugut untuk merusuh apabila majikan mereka gagal untuk membantu rakan sekerja yang sedang nazak. Polis menahan tiga penunjuk perasaan tetapi menemui tiga kematian lepas disebabkan oleh keadaan tempat tinggal yang teruk di asrama yang sama tanpa sebarang tindakan diambil. Menjelang akhir tahun ini pihak berkuasa tidak mengambil tindakan terhadap siasatan.

TENAGANITA mencatatkan lebih daripada 1,500 kes penganiayaan yang melibatkan pekerja asing tanpa izin dan 500 kes pencabulan undang-undang imigresen oleh majikan pada 2011. Pihak berkuasa selalunya mengusir keluar pekerja selepas menjalani hukuman penjara dan membersihkan majikan daripada dakwaan.

Pada bulan Julai, MTUC mendakwa sebuah syarikat elektronik multinasional menggunakan ejen penyumberan luar apabila MTUC menemui pasport pekerja dipegang oleh orang tengah.

Menurut statistik Jabatan Keselamatan dan Kesihatan Pekerjaan, 83 kematian dilaporkan dari bulan Januari hingga Jun 2013, secara keseluruhan 1,435 kemalangan.